

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง โคมงามสองหน้า

โดย

นางสาว สาวิตรี เข้าคูสิต

รหัสนักศึกษา 05600655

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงงามสองหน้า
ผู้เขียน	นางสาวสาวิตรี เขาคูสิต
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์มนตร์ธมภ์ พิทักษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงงามสองหน้า” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย และศึกษาแนวคิดที่สะท้อนในนวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงงามสองหน้า

ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงงามสองหน้ามีการวางโครงเรื่องโดยผูกปมความขัดแย้ง 3 ประการ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ตัวละครในเรื่องประกอบด้วยตัวละครน้อยลักษณะและหลายลักษณะ แก่นเรื่องคือ คำครหาจากข่าวลือที่ไม่เป็นความจริงอาจส่งผลให้ผู้ที่ถูกลือตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม บทสนทนาใช้ในการเล่าเรื่องแทนการบรรยายและบ่งบอกลักษณะนิสัยตัวละคร และมีฉากและบรรยายภาพที่ช่วยส่งเสริมอารมณ์และการเดินเรื่องที่น่าสนใจ นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะผู้นำที่ดี ทักษะคิดในการมองคนผ่านมุมมองตัวละคร และการรับมือกับคำครหา

คำสำคัญ : นวนิยายแปลจีน, โหมงงามสองหน้า, องค์ประกอบของนวนิยาย, แนวคิดที่สะท้อนในนวนิยาย

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง โฉมงามสองหน้า เป็นส่วนหนึ่งของ
รายวิชา รายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์
มนทรัตม์ พิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการ
ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จ
สมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว เพื่อนๆ ที่คอย
ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ และชเวซูบิน ชิมแจยุน โนอันยองชายที่น่ารัก
ที่คอยให้กำลังใจในการทำวิจัยมาตลอด และเพลงของศิลปินวงบังทัน โชยอนดัน ทูมอ โรบายทูเก
เตอร์ และเทอร์เซอร์ ที่เปิดตอนทำวิจัยแล้วช่วยไม่ให้เครียดเกินไป ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การ
ศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือ
ข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

สาวิตรี เข้าดูสิต

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	4
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	4
วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย.....	6
ขอบเขตการศึกษา.....	6
วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
กรอบความคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ผลการศึกษา.....	15
โครงเรื่อง.....	15
ตัวละคร.....	21
แก่นเรื่อง.....	31
บทสนทนา.....	31
ฉากและบรรยากาศ.....	34
แนวคิดที่สะท้อนในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โหมงามสองหน้า”.....	37
สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	40
บรรณานุกรม.....	41
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	42

การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องโคมงามสองหน้า

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

วรรณกรรม เป็นคำที่ใช้เรียกงานเขียนทั่วไปที่เราพบเห็น ไม่ว่าจะปรากฏออกมาเป็นรูปเล่มที่พิมพ์เรียบร้อยแล้ว หรือจะเขียนบนแผ่นปลิว หรือรูปแบบอื่นๆ หากปรากฏเป็นตัวหนังสือที่อ่านได้ความถือว่าเป็นวรรณกรรมทั้งสิ้น คำว่า “วรรณกรรม” นี้แปลมาจากภาษาอังกฤษ literature เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยกลับแยกออกเป็นสองคำ คือ วรรณกรรม และ วรรณคดี ความหมายของคำ วรรณกรรม จึงมีความหมายโดยกว้าง

คำว่าวรรณกรรม มีปรากฏหลักฐานครั้งแรกในพระราชบัญญัติคุ้มครองศิลปะและวรรณกรรม พ.ศ.2475 คำนี้ใกล้เคียงกับคำว่าวรรณคดี เพราะแปลมาจาก literature เช่นเดียวกัน แต่คำว่าวรรณกรรมนั้น หมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นรูปใดหรือเพื่อความหมายใด เช่น คำอธิบายวิธีใช้กล้องถ่ายรูป การใช้เตารีดไฟฟ้า เลื่อยเจ็ด รวมทั้งใบปลิว หนังสือพิมพ์ นวนิยายก็ล้วนแต่เรียกว่า literature ทั้งสิ้น

(กุหลาบ มัดลิกะมาส, 2517 : 5 อ้างถึงใน ไพรถ เลิศพิริยกุลม, 2542)

การแปลวรรณกรรมจีนมีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 ต้นฉบับภาษาจีนที่นำมาแปลในช่วงแรก เป็นเรื่องพงศาวดาร (ธวัช ปุณ โนนทก, 2557 : 112 อ้างถึงใน ไพรถ เลิศพิริยกุลม, 2542) ต่อมาจึงเริ่มมีการแปลนวนิยายประเภทกำลังภายใน ปัจจุบันได้มีการแปลนวนิยายจีนที่หลากหลายแนวมากขึ้นทั้งแนวสืบสวน แนวรักโรแมนติก แนวสยองขวัญ แนวตลกขบขัน แนวสะท้อนสังคม ซึ่งมีความน่าสนใจแตกต่างกันไป

นวนิยายแปลจีนเรื่อง โคมงามสองหน้า เป็นผลงานการเขียนของ โมเหียน (莫顏; Mo Yán) ซึ่งเป็นนามปากกาของ ก่วน โหมวเย่ (จีนตัวย่อ: 管谟业; จีนตัวเต็ม: 管謨業; Guǎn Móyè) โดยนักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นชาวจีนผู้นี้ได้รับการยกย่องว่าเปรียบเสมือน ฟรานซ์ คาฟคา หรือ โจเซฟ เฮลเลอร์ ชาวจีน และต้นฉบับของนวนิยายจีนเรื่องนี้มีชื่อว่า ชาง เมียน เจียว กู เหนียง 《雙面嬌姑娘》 (Shuāng miàn jiāo gūniáng) ผู้แปลคือ พริกหอม จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด เมื่อปี พ.ศ. 2562

นวนิยายแปลจีนเรื่อง “โหมงามสองหน้า” เป็นนวนิยายแนวรักโรแมนติก ที่เป็นเรื่องราวของ “อู่อี้เสวี่ย” หญิงสาวที่เพิ่งได้รับตำแหน่งประมุขของหุบเขาหมื่นบุปผา แต่กลับต้องพบกับปัญหาครั้งใหญ่ นั่นคือการถูกตามล่า จากรับสั่งของฮ่องเต้ และจอมยุทธผู้เป็นประมุขของแต่ละสำนัก อู่อี้เสวี่ยที่ถูกใส่ความเป็นประมุขพรกมาร ต้องถูกกำจัดและถูกตราหน้าเป็นนางมารแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา ทำให้นางต้องทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องชื่อเสียงของสำนักและปกป้องคนของหุบเขา อาจารย์ของอู่อี้เสวี่ยเหมือนจะรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์ตามล่า จึงได้ตั้งเสียกับอู่อี้เสวี่ยว่า ถ้าต้านทานกำลังศัตรูที่ตามล่าไม่ไหวให้ลวงพวกเขาไปที่หน้าผามัจจุราช และกระโดดลงไปต่อหน้าศัตรู เพื่อแสร้งตายและหายตัวไปจากยุทธภพ

เมื่อเหตุการณ์จริงมาถึงนางก็ได้ต่อสู้กับ “สิงฟู่อวี” ที่เป็นแม่ทัพของราชสำนัก เพื่อหวังพึ่งแรงส่งจากกระบวนท่าให้ตกหน้าผา แต่เกิดความผิดพลาดเพราะนางกลับถูกดูดพลังวัตรก่อนตกลงไป ทำให้ถูกธาตุไฟเข้าแทรก และเมื่อตื่นขึ้นมาทำให้พบว่าตัวเองติดอยู่ในร่างเด็ก 6 ขวบ แต่ฝ่ายสิงฟู่อวีก็ตามหาร่างนางที่กั้นแหวนได้มาเจอกับร่างเด็กของนาง สิงฟู่อวีจำนางไม่ได้ อีกทั้งยังดูแลนางอย่างดี นางจึงคิดหาวิธีคืนร่างให้ตัวเอง ซึ่งค้นพบว่าต้องดูดพลังวัตรคืนมาจากเขา แต่เวลาต่อมาอู่อี้เสวี่ยได้แอบหนีออกมาจากที่พักของสิงฟู่อวี เพราะทนรอเวลาที่นัดหมายว่าจะเจอกับผู้คุมกฏทั้ง 4 ที่เป็นองค์รักษ์ไม่ไหว หลังจากเตรียมการลวงหน้าที่จะโดดหน้าผา ได้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดคือ ระหว่างเดินทางโดยเรือชาวบ้านที่ขโมยมาได้เจอกับโจรปล้นสะดมและได้เกิดการต่อสู้กันทำให้อู่อี้เสวี่ยถูกเตะลงน้ำจมน้ำ

ผ่านไปชั่วครู่สิงฟู่อวีก็ตามมาจนเจอร่างอู่อี้เสวี่ยที่หมดสติ จึงได้รับพาไปที่ห้องพักเพื่อถ่ายทอดพลังวัตรของตนในการรักษาและต่อชีวิตอู่อี้เสวี่ย ทำให้อู่อี้เสวี่ยคืนสู่ร่างเดิมและเมื่อนางได้สติสิ่งที่ได้รับพลังวัตรมาเพียงครั้งหนึ่งก็เกิดตกใจผลึกสิงฟู่อวีจนทำให้เขาได้รู้ว่าแท้จริงแล้ว นางหนูเสวี่ยคืออู่อี้เสวี่ย ที่เขาตามหาเท่าไรก็ไม่พบแม่แต่ร่าง แต่เขากลับไม่โกรธอะไรนางเลยถึงแม้ว่าจะถูกหลอกก็ตาม ซึ่งคงเป็นเพราะเขาเอ็นดูรักใคร่ นางตอนเป็นนางหนูเสวี่ยจึงเป็นจุดเริ่มต้นของความรักที่มีต่ออู่อี้เสวี่ย และทำให้เขาเริ่มปกป้องนางจากการถูกตามล่าจากประมุขสำนักต่างๆ และข้าบัพญาฮองเต้ ไม่ส่งนางไปที่วังแต่ยื่นข้อเสนอถวายแหล่งแร่เหล็กให้จนได้รับการอภัยโทษ รวมไปถึงช่วยปกป้องสำนักหุบเขาหมื่นบุปผาไม่ให้ถูกทำลายทำให้นางได้ใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยโดยไม่ต้องหลบซ่อนอีก

นวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงามสองหน้ามีกลวิธีการแต่งที่น่าสนใจและมีเนื้อหาระทึกขวัญของยุคจีนโบราณที่สอดแทรกวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมความเชื่อในสังคมจีน

ด้วยเหตุที่นวนิยายแปลจีนเรื่อง โฉมงามสองหน้า มีความน่าสนใจ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง โฉมงามสองหน้า

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า”
2. เพื่อศึกษาแนวคิดที่สะท้อนในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า”

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมและแนวคิดที่สะท้อนอยู่ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” ซึ่งเขียนโดย โมเหียน (莫顏; Mo Yán) แปลโดยสำนักพิมพ์ บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด เมื่อปี พ.ศ. 2562

วิธีดำเนินการวิจัย

1. อ่านหนังสือนวนิยายแปลจีนเรื่อง โฉมงามสองหน้า
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. วิเคราะห์องค์ประกอบของวรรณกรรมและ แนวคิดที่สะท้อนอยู่ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า”
4. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา
5. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบของวรรณกรรมในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า”
2. ทำให้ทราบแนวคิดที่สะท้อนอยู่ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า”
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องอื่นๆ

กรอบความคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. กรอบความคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522) ได้กล่าวไว้ว่า การนำเอาเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาพิจารณาส่วนต่างๆ อย่างละเอียดให้เห็นความแตกต่าง ความกลมกลืน ข้อดี ข้อด้อย ฯลฯ ของแต่ละส่วนนั้นเรียกว่า การวิเคราะห์ โดยส่วนต่างๆที่จะต้องนำมาวิเคราะห์มี ดังนี้

1. โครงเรื่อง มีลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อเรื่อง แต่สั้นและสังเขปกว่าเนื้อเรื่อง โครงเรื่องอาจบอกว่าตัวละคร คิดอย่างไร พูดอย่างไร แต่จะไม่บรรยาย หรือวิเคราะห์ตัวละครเหล่านั้นเหมือนในเนื้อเรื่อง แม้เหตุการณ์ก็กล่าวถึงเฉพาะเหตุการณ์สำคัญในเนื้อเรื่อง ในบางกรณี โครงเรื่องอาจมีแต่เฉพาะเหตุการณ์สำคัญก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีปัญหาหรือความขัดแย้งเสมอไปแต่โดยทั่วไปแล้ว โครงเรื่องที่ดี และที่ผู้อ่านนิยมคือ โครงเรื่องที่มีปัญหาหรือความขัดแย้ง (Conflict) ที่สำคัญเกิดขึ้นกับตัวเอกของเรื่อง เป็นปัญหาหรือความขัดแย้งที่มีความเข้มข้นรุนแรง มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหรือมีผลกระทบอย่างแรงต่อวิถีชีวิตของตัวเอกของเรื่อง โดยปัญหาความขัดแย้งแบ่งได้ 3 แบบคือ

- 1) ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเอกของเรื่องกับคู่กรณี
- 2) ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อม
- 3) ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเอกของเรื่องกับตนเอง

การวิเคราะห์โครงเรื่อง จะพบลักษณะต่างๆ ต่อไปนี้ คือ

- 1) มีความสัมพันธ์กันระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง ประจุลูกโซ่เกี่ยวเนื่องกันจากเรื่องเล็กไปสู่เรื่องใหญ่ อย่างมีเอกภาพ มีรายละเอียดเท่าที่จำเป็นไม่มากหรือน้อยจนเกินไปจนเนื้อเรื่องแน่นหรือหลวม เหตุการณ์ในเนื้อเรื่องได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเหมาะสมกับการดำเนินเนื้อเรื่อง (Development)
- 2) ถ้ามีโครงเรื่องรอง จะต้องให้ความหมายต่อโครงเรื่องใหญ่ และมีความสัมพันธ์กัน โดยคำนึงว่า มีไว้เพื่อประโยชน์อะไร และเป็นประโยชน์จริงหรือไม่
- 3) มีกลวิธีในการลำดับเรื่อง ให้เข้าใจได้กระจ่างแจ้ง มีวิธีเปิดและปิดเรื่องอย่างประทับใจ
- 4) สร้างความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไป คือการสร้างเงื่อนไขที่ต้องการคำอธิบาย (Suspense)
- 5) มีข้อขัดแย้งที่น่าสนใจในโครงเรื่อง เช่น ข้อขัดแย้งระหว่างคนต่างวัยต่างความคิด ข้อขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรม
- 6) ไม่มีเหตุประจวบหรือบังเอิญและถ้าหากมี ผู้แต่งก็ต้องมีความสามารถพอที่จะใช้อย่างที่เรียกว่า ใช้น่า

- 7) ซึ่ให้ผู้อ่านเห็นโลก หรือสังคมมนุษย์ และชีวิตมนุษย์อย่างกว้างขวางหรือลึกซึ้ง เช่น กล่าวถึงชีวิตมนุษย์ในถิ่นที่หลายแห่ง กล่าวถึงตัวละครหลายชั้นบุคคลที่มีลักษณะชีวิตต่างกัน หรือกล่าวถึงเรื่องราวที่กินเวลายาวนานพอสมควร ผ่านพบประสบการณ์ต่างๆหลายอย่าง เช่น เรื่องสี่แผ่นดิน ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช
2. **สารัตถะของเรื่องหรือแนวคิด** คือ ทศนะที่ผู้แต่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งของมนุษย์(ชีวทัศน์) หรือทศนะของผู้แต่งที่มองดูความเป็นไปของโลกมนุษย์(โลกทัศน์) สารัตถะจึงเป็นจุดมุ่งหมายอันเป็นแก่นกลางของเรื่องหรือความคิดสำคัญในเรื่อง นักเขียนย่อมแสดงโลกทัศน์หรือชีวทัศน์ของตนอย่างเด่นชัด จนผู้อ่านรับทราบได้ว่าอะไรเป็นความคิดสำคัญของวรรณคดีเรื่องนั้น โดยสรุปแล้ว สารัตถะของวรรณคดี ก็คือความมีลักษณะอันเป็นวิสัยธรรมชาตธรรมชาติดังของโลกและมนุษย์ที่ผู้แต่งมองเห็น และมุ่งหมายจะแสดงลักษณะนั้นออกมาให้ปรากฏแก่ผู้อ่าน สารัตถะของเรื่องจึงเป็น สาร(Message) ที่ผู้แต่งสื่อมายังผู้อ่าน แสดงให้เข้าใจว่าวิถีทางแห่งโลกเรานี้ หรือมนุษย์เราเป็นเช่นนี้
3. **ฉาก** คือเวลาและสถานที่ ที่เกิดขึ้นในเรื่องหรือวรรณคดีนั้น โดยการประเมินคุณค่าในเรื่องฉากจึงจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องเกี่ยวกับเหตุการณ์และฉาก อันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความประณีตในการแต่ง แม้นักเขียนหรือกวีจะไม่ใช่นักประวัติศาสตร์ก็จริง แต่ความถูกต้องแม่นยำ เรื่องฉากจะช่วยให้คุณภาพของเรื่องสมบูรณ์ การใช้ฉากให้สอดคล้องกับการดำเนินเรื่อง จะทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจขึ้น
4. **ตัวละคร** คือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือเทียบเท่าคนก็ได้ ในศิลปะการแต่ง ตัวละครในเรื่องมีความสัมพันธ์กับผู้แต่งอย่างยิ่ง คือผู้แต่งเป็น “ผู้สร้าง” ตัวละครในเรื่องอย่างแท้จริง โดยเป็นผู้ให้ชื่อ กำหนดรูปร่าง หน้าตา เพศ วัย นิสัย บุคลิกภาพ บทบาท รวมไปถึงโชคชะตาของตัวละครนั้นๆ จึงเท่ากับว่าผู้แต่งทำให้ตัวละครมีตัวตน มีชีวิตอย่างแท้จริงจนผู้อ่านรักหรือชัง สงสาร เห็นใจ ตัวละครเหล่านั้น ซึ่งตัวละครเหล่านั้นจะต้องดูเหมือนมนุษย์ (หรือใกล้เคียงที่สุด) แต่จะต้องไม่ใช่มนุษย์จริง คนใดคนหนึ่ง มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นบุคคลจริงในจดหมายเหตุ ในชีวประวัติหรือในประวัติศาสตร์พงศาวดาร โดยผู้วิจารณ์อาจพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับลักษณะนิสัยได้ว่าเป็นตัวละครประเภทใด คือ
- 1) น้อยลักษณะ(Flat Character)
  - 2) หลายลักษณะ (Round Character)

โดยทั่วไปแล้วถือกันว่า การสร้างตัวละครหลายลักษณะนิสัยนั้นเป็นของทำได้ยากกว่าและอาศัยฝีมือหรือกลวิธีมากกว่า

5. **บทสนทนา** คือ ถ้อยคำสนทนาระหว่างตัวละคร เป็นสิ่งที่ใช้ดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้แต่ง เพื่อช่วยให้เรารู้จักตัวละครในเรื่องมากยิ่งขึ้น โดยผู้แต่งไม่ต้องชี้แจงตรงๆ

6. **กลวิธีและท่วงทำนองในการแต่ง** มีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้เรื่องมีคุณค่าทางวรรณคดี กลวิธีและท่วงทำนองการแต่งเป็นความสามารถและเป็นฝีมือของผู้แต่ง มีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เช่น การใช้คำภาษากัน ในกรณีที่ต้องการความสมจริงและใกล้ชิดกับสภาพความเป็นจริงตามสถานการณ์ในเรื่องมากขึ้น

7. **สำนวนโวหาร และกวีโวหาร** เป็นคำที่ใช้มากในวงการวิจารณ์วรรณคดี และมีความหมายอย่างเดียวกัน แต่คำว่าสำนวนโวหารมักใช้กับวรรณคดีประเภทร้อยแก้ว ส่วนกวีโวหารใช้กับวรรณคดีประเภทร้อยกรอง

สุมาลี ลิ้มประเสริฐ (2557 : 64-67) กล่าวถึง ว่านวนิยายนั้นจะมียอดประกอบของเรื่องสั้น และนวนิยายที่ประกอบด้วยโครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย ส่วนเรื่องสั้นจะมีเพียงโครงเรื่องใหญ่เพียงโครงเรื่องเดียวเพื่อความกระชับของเรื่อง หากจะพิจารณาโครงเรื่องสามารถพิจารณาได้ตามส่วนประกอบต่างๆ 6 ส่วน คือการเปิดเรื่อง การผูกปม การหน่วงเรื่อง จุดสุดยอด การคลายปม และการปิดเรื่อง และยังมีประเภทของตัวละคร แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง ฉากและบรรยากาศ ดังนี้

โครงเรื่อง (Plot) คือการเล่าเรื่องโดยเรียงเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องให้สอดคล้องกันอย่างมีเหตุผลเพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดมุ่งหมายหรือแนวคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ แต่เป็นรูปแบบของการดำเนินเรื่องซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการเปลี่ยนจากสถานการณ์ต้นเรื่องไปสู่สถานการณ์ปลายเรื่อง และสถานการณ์เหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ (ธัญญา สังขพันธานนท์ , 2536 : 163 อ้างถึงใน สุมาลี ลิ้มประเสริฐ, 2557)

โครงเรื่องแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่ โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) ได้แก่เหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแนวให้เรื่องดำเนินไปตามต้องการ โครงเรื่องใหญ่นี้จะเป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่องจะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งปมปัญหาต่างๆ เพื่อนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้ง และการแก้ไขปมปัญหาต่างๆ เพื่อให้เรื่องไปสู่เป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการ (บาทยัน อิมสาราญ, 2545 : 15 อ้างถึงใน สุมาลี ลิ้มประเสริฐ, 2557)

โครงเรื่องย่อย (Sub Plot) ได้แก่ เหตุการณ์ย่อยๆ ที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องใหญ่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทำให้เนื้อเรื่องมีรสชาติเข้มข้น หรือสมบูรณ์ขึ้น หากเปรียบเทียบเหมือนลูกโซ่โครงเรื่องย่อยก็คือโซ่เล็กหนึ่งวงที่สอดร้อยเข้าด้วยกันกับโซ่เล็กๆ วงอื่นรวมเป็นโครงเรื่องใหญ่คือโซ่ทั้งสายนั่นเอง (ยุรฉัตร บุญสนิท, 2538 : 26 อ้างถึงใน สุมาลี ลิ้มประเสริฐ, 2557)

ส่วนประกอบของโครงเรื่อง 6 อย่างคือ

- 1) **การเปิดเรื่อง (The opening)** คือการเริ่มต้นเรื่องเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจติดตามอ่านเรื่องในตอนต่อไป วิธีที่นิยมใช้กันทั่วไปได้แก่วิธีการพรรณนาหรือบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเปิดด้วยการใช้บทสนทนา หรือเปิดด้วยการใช้สุภาษิตคำคม คำพังเพย บทกวี หรือข้อความคมคายที่ชวนคิด ชวนให้แง่มองสนทนา เป็นต้น
- 2) **การผูกปม (Complication)** คือการสร้างความขัดแย้ง (Conflict) ให้เกิดขึ้นกับตัวละครหรือเหตุการณ์ในเรื่องเพื่อทำให้เกิดการต่อสู้ (Struggle) ระหว่างสองฝ่ายขึ้นไป ความขัดแย้งที่ทำให้เกิดการต่อสู้นี้นับเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องนำมาพิจารณาในส่วนของโครงเรื่องเพราะเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นทิศทางของเรื่องทั้งหมดว่าเรื่องๆ นั้นจะมีจุดหมายไปยังที่ใด หรือเพื่อเสนอแนวคิดใด ความขัดแย้งที่มักใช้ในโครงเรื่องทั้งเรื่องสั้นและนวนิยายมีด้วยกัน 4 ประเภท คือ
  - 2.1 **ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (man against man)** เป็นความขัดแย้งของตัวละครในเรื่องอาจเป็นความขัดแย้งของความคิด การกระทำที่ทำให้เกิดการปะทะต่อสู้กันทางด้านกำลัง หรือความคิด ความขัดแย้ง ประเภทนี้จะเห็นได้ชัดเจน และนักเขียนนิยมใช้กันมาก
  - 2.2 **ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม (man against society)** เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมจนทำให้ตัวละครต้องได้รับความบีบคั้นจากคนรอบข้าง และต้องหาวิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีต่างๆ
  - 2.3 **ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ (man against nature and supernature)** เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวอย่างตัวละครกับสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ตามใจปรารถนา เช่น ภัยธรรมชาติ ฆะตกรรม พระเจ้า เทวดานางฟ้า เป็นต้น
  - 2.4 **ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ (man against himself)** เป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเองทำให้ตัวละครเกิดความสับสนที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นความพอใจของตนกับความถูกต้องเหมาะสม

- 3) **การหน่วงเรื่อง (Suspense)** คือหลังจากที่ผู้แต่งได้สร้างปมปัญหา ซึ่งประกอบด้วย ข้อขัดแย้ง การต่อสู้และอุปสรรคให้เป็นหัวใจของ โครงเรื่องได้แล้ว ผู้แต่งก็จะกำหนดให้เรื่องดำเนินต่อไป และให้เรื่องค่อยๆ ทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้เรื่องราว ไปจนตลอดเรื่อง
- 4) **จุดสุดยอด (Climax)** คือความขัดแย้งหรือปัญหาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนั้น ได้ทวีความเข้มข้น จนถึงขีดสุดซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะดำเนินไปไม่ยว่นัก
- 5) **การคลายปม (denouement)** คือตอนที่คลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาทั้งหมด ซึ่งผู้แต่งได้ผูกปมขัดแย้งไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก่อนปิดเรื่อง
- 6) **การปิดเรื่อง (Close หรือ Conclusion)** คือตอนจบของเรื่องที่มีวิธีการจบเรื่องได้หลากหลายรูปแบบ แต่ที่พบบ่อยคือการจบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน จบแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด จบแบบสุขนานุกรม และจบแบบโสกนาฏกรรม เป็นต้น

ในส่วนของนวนิยายนั้น สามารถพิจารณาอย่างละเอียดคือพิจารณาตามส่วนประกอบตั้งแต่เปิดเรื่อง จนถึงปิดเรื่องได้

ตัวละคร (character) คือบุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องคือมีบทบาทในเนื้อเรื่องและเป็นตัวดำเนินเรื่องไปสู่จุดหมาย ตัวละครในเรื่องเป็น ได้ทั้งมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของ

ตัวละครเอก (major character) เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางเรื่องทั้งหมด

ตัวละครประกอบ (minor character) เป็นตัวละครที่อาจมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนตัวละครเอก หรือ เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อจุดมุ่งหมายของตัวละครเอก

แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง

ตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) คือตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิด หรือคุณสมบัติประการเดียว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว เช่น พระเอกสุภาพบุรุษ แม่เลี้ยงใจร้าย หรือตัวละครที่สร้างอารมณ์ขัน

ตัวละครหลายลักษณะ (round character) คือตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการ อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ตัวละครแบบนี้ผู้แต่งมักจะไม่นำเสนอโดยตรงว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร ผู้อ่านต้องศึกษาจากส่วนประกอบอื่นๆ คือศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติต่อตัวละครอื่นแล้วประมวลออกมาว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร

แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง (theme) คือพรรณนาที่ผู้แต่งมีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบมากกว่าการให้ความเพลิดเพลินอย่างเดียว

บทสนทนา (Dialogue) คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดโต้ตอบกัน บทสนทนาช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้ โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ทั้งยังช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละครหรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นไปตามธรรมชาติ และช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยาย ซึ่งในนวนิยายนั้นสามารถมีบทสนทนาได้ยาวและหลากหลายรูปแบบดังกล่าวข้างต้น

ฉากและบรรยากาศ (setting and atmosphere)

ฉาก คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายถึงเวลาและสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยฉากในเรื่องสั้นมักมีฉากเดียว เพราะยังใช้เหตุการณ์ สถานที่ และเวลาในเรื่องน้อยเท่าใด ก็ยังทำให้แนวคิดของเรื่องชัดเจนเท่านั้น ในขณะที่นวนิยายสามารถมีฉากได้หลายฉาก และเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมของเหตุการณ์ในเรื่อง

บรรยากาศ คืออารมณ์ต่างๆ ของตัวละครที่เกิดจากสัมผัสทั้ง 5 และมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายคลึงตาม การสร้างบรรยากาศต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่นๆ ของเรื่องด้วย เช่น แสง สี เสียง เป็นต้น เพราะสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการ

เรื่องสั้นและนวนิยายที่ดีจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริง และที่สำคัญทั้งสองสิ่งนี้จะต้องสัมพันธ์กันเพราะบรรยากาศถือเป็นส่วนหนึ่งของฉากดังนั้นการสร้างบรรยากาศในเรื่องสั้นและนวนิยายจึงนิยมสร้างควบคู่ไปกับฉาก

เอมอร์ ซิตตะโอสถอน (2529) กล่าวว่า การวิจารณ์วรรณคดีในเชิงหลักแบบฉบับ (Archetypes) จัดเป็นทฤษฎีหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อการวิจารณ์วรรณคดีในระยะหลัง ซึ่งถือกำเนิดมาจากแนววิเคราะห์ของ คาร์ล กุสตาฟ จุง (Carl Gustav Jung) นักจิตวิทยาชาวสวิส โดยมี 2 ทฤษฎี ซึ่งสัมพันธ์กันได้แก่ ทฤษฎีว่าด้วยจิตไร้สำนึกส่วนรวม (Collective Unconscious) และ ทฤษฎีว่าด้วยหลักแบบฉบับ (Archetypes)

- 1) **ทฤษฎีว่าด้วยจิตไร้สำนึกส่วนรวม** : จิตไร้สำนึกเป็นความคิดอยู่ในจิตส่วนลึกที่สุด ซึ่งอาจจะปรากฏออกมาในรูปของความฝันหรือจินตนาการ จึงเชื่อว่าจิตไร้สำนึกของมนุษย์ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน
- 2) **ทฤษฎีว่าด้วยหลักแบบฉบับ** : ตั้งอยู่บนรากฐานของจิตไร้สำนึกโดยส่วนรวม สัญลักษณ์จึงเกิดขึ้นซ้ำๆ ซากๆ

นักวรรณคดีวิจารณ์ยุคปัจจุบัน 2 ท่าน คือ มาร์ลีส เค. ดานซิกเกอร์ (Marlies K. Danziger) และ ดับบลิว สตาซี จอห์นสัน (W. Stacy Johnson) ได้สรุปว่าหลักแบบฉบับในวรรณคดีมี 2 ประเภท ได้แก่ หลักแบบฉบับที่ใช้สัญลักษณ์สากล และหลักแบบฉบับที่ใช้สัญลักษณ์ส่วนบุคคล

หลักแบบฉบับที่ใช้สัญลักษณ์สากล มักจะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับชีวิตของมนุษย์ เช่น เกี่ยวกับการเกิดการดำรงชีวิต ความตาย บาปบุญคุณโทษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดมาพร้อมกับมนุษย์ และยังอยู่ในสายเลือด และวิญญาณของมนุษย์ จึงสะท้อนออกมาเป็นจินตนาการต่างๆ ในวรรณกรรม

หลักแบบฉบับที่ใช้สัญลักษณ์ส่วนบุคคล เกิดขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบฉบับของตนเอง แต่ยังคงอิงแก่นคือสัญลักษณ์สากลในแง่ของประสบการณ์ที่ฝังอยู่ในวิญญาณของมนุษย์ ส่วนใหญ่นั้น คัดแปลงให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และความนิยมเชื่อถือในยุคหนึ่งๆ

การวิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดีตามแนวหลักแบบฉบับนี้ช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นว่าทำไมวิถีจึงนิยมแต่งเรื่องซ้ำๆ โดยที่ผู้อ่านก็ไม่เบื่อที่จะฟังหรืออ่านแก่นเรื่องซ้ำๆ เพราะการวิจารณ์ในแง่หลักแบบฉบับเป็นไปเพื่อการตรวจสอบค้นคว้าสิ่งที่เป็นหลักแบบฉบับในวรรณคดี เพื่อชี้ให้เห็นว่า การที่วรรณคดีมีเนื้อเรื่อง ลักษณะตัวละคร หรือลักษณะบางประการในเรื่องคล้ายหรือซ้ำกัน ไม่ใช่เพราะกวีเลียนแบบของเก่าถ้าจะมีการยืนยันว่าไปคัดลอกมา ลักษณะการวิจารณ์ชนิดนี้ก็จะอธิบายต่อว่า

ถ้าเลียนแบบจะเป็นการเลียนแบบโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่รู้สึกตัว ด้วยเหตุนี้เราจึงพบว่า เนื้อหาจะคล้ายกันอย่างน่าพิศวงในวรรณคดี ตำนาน นิทานพื้นเมือง หรือ คติเมือง ทั้งๆ ที่ต่างชาติ ต่างศาสนา และสถานที่อยู่ไกลกัน

ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดดังกล่าวข้างต้นมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลเรื่อง โฉมงามสองหน้า ทั้งการวิเคราะห์องค์ประกอบของวรรณกรรมและแนวคิดรวมทั้งการอภิปรายความคล้ายในการแต่งวรรณกรรมในเอเชีย ที่ปรากฏแนวคิดสะท้อนสิ่งต่างๆ หรือความเชื่อผ่านตัวละครในนิยาย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแปลจีน

บรรณวัชร อุยานุกิจกุล (2557) ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่” สารนิพนธ์เล่มนี้มีการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดด้านคุณธรรมและมิตรสหาย ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ มีแนวคิดด้านคุณธรรมและความ

เป็นมิตรสหาย มีความเชื่อใจกัน เพื่อที่จะปกป้องพวกพ้องฝั่งตนเอง ไม่ว่าจะอยู่ไกลกันแค่ไหนก็พร้อมที่จะรวมตัวมาช่วยเหลือตลอดไม่มีรีรอเวลา

รุ่งภัทร สุจิวิรกุล (2557) ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ดอกไม้ไร้ราก” สารนิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและคุณค่าของวรรณกรรมแปลจีน ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร รวมทั้งคุณค่าของวรรณกรรม ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแปลจีนเรื่อง ดอกไม้ไร้ราก มีเนื้อเรื่องและปมความขัดแย้งที่น่าสนใจสอดคล้องและสนับสนุนแก่นเรื่องเป็นอย่างดี โดยแก่นเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้คือ การไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และอดทนต่อสู้โดยไม่รอโชคชะตา แก่นเรื่องย่อยในนวนิยายเรื่องนี้ส่วนใหญ่คือ บทบาทสตรีที่มีสถานภาพต่ำกว่าชายในสังคมจีน

ปวีณา เดชโหมด (2560) ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไชซี”

สารนิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละครฉาก บทสนทนา กลวิธีในการแต่งและการใช้ภาษาในนวนิยาย รวมทั้งศึกษาแนวคิดที่สะท้อนในนวนิยาย ผลจากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยาย เรื่องเต้าหู้ไชซี พบว่าเป็น นวนิยายแนวรักโรแมนติกที่มีความขัดแย้ง 2 แบบ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตนเอง โดยแก่นเรื่องคือ ความรักสามารถเปลี่ยนแปลงคนที่จิตใจแข็งกระด้างให้อ่อนโยนลงได้ คุณค่าที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเรื่องเต้าหู้ไชซี ได้แก่ คุณค่าด้านสำนึกอารมณ์ และคุณค่าวัฒนธรรม อีกทั้งยังได้แนวคิดที่สะท้อนผ่านนิยาย 3 อย่าง คือ แนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเพศ แนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมในสังคม แนวคิดเรื่องบทบาทและหน้าที่ของผู้ชายกับผู้หญิง และวัฒนธรรม

นิรัชชา ประทุมมา (2561) ทำสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย” สารนิพนธ์เล่มนี้เป็นการศึกษาองค์ประกอบและคุณค่าของวรรณกรรมแปลจีน เรื่องพานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย จากผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมแปลจีนเรื่องพานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย จัดว่าเป็นวรรณกรรมที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับความรักต่างชนชั้นที่น่าสนใจ รวมถึงกลวิธีในการเล่าสลับไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันมีการเล่าที่แปลกใหม่ อีกทั้งยังมีการสอดแทรกแนวคิดความไม่จริงยั่งยืนในชีวิตของมนุษย์ ในส่วนของคุณค่าที่ได้รับ ได้แก่ ด้านสังคม โดยเฉพาะด้านศาสนาและความเชื่อ ที่มีการสะท้อนเรื่องของความกตัญญูในการตอบแทนผู้มีพระคุณสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งองค์ประกอบต่างๆ ทำให้

วรรณกรรมแปลเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปรายมีความน่าสนใจ และควรค่าแก่การศึกษาอย่างมาก

วิจิตา ยิ้มสังข์ (2562) ทำสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลึกลับริมฝั่งน้ำ” สารนิพนธ์เล่มนี้เป็นการเป็นการศึกษาองค์ประกอบและคุณค่าของวรรณกรรมแปลจีน ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมแปลจีนเรื่องไปอินน่า มีคุณค่าทางวรรณกรรมด้านอารมณ์ ด้านศีลธรรม ด้านสังคมวัฒนธรรม ด้านภาษา และด้านปัญญา ที่มีความน่าสนใจแก่ผู้อ่านและบางส่วนก็ให้แง่คิดในการไปปรับใช้ในชีวิตได้ โดยนวนิยายนี้ยังมีกลวิธีการเล่าเรื่องที่เน้นการเล่าผ่านบันทึกตัวละครในเรื่อง อีกทั้งยังมีโครงเรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับความขัดแย้งของมนุษย์ และสังคมที่มาจากการมีเรื่องราวขัดแย้งระหว่างบ้านตระกูลหนึ่งกับชาวบ้านในหมู่บ้านจนทำให้เกิดเรื่องราวบานปลายตามมา

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางในการวิเคราะห์วรรณคดีว่าต้องพิจารณาจากโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีในการแต่งและการใช้ภาษา ดังแนวคิดทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ของ กุหลาบ มลลิกะมาส (2522) และสุมาลี ลิ้มประเสริฐ (2557) อีกทั้งยังต้องพิจารณาแนวคิดที่สะท้อนผ่านตัวละครและเนื้อเรื่องในนิยาย ดังแนวคิดของ เอมอร์ ซิตตะโสภณ (2529)

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปลจีนนั้นพบว่า การศึกษาวรรณกรรมแปลจีนนั้นจะต้องพิจารณาโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีในการแต่ง และคุณค่า ดังแนวคิดของ บรรณวัชร อุยานุกิจกุล (2557) รุ่งภัทรา สุจิรวงศ์ (2557) ปวีณา เดชโหมด (2560) นิรัชชา ประทุมมา (2561) และวิจิตา ยิ้มสังข์ (2562)

อนึ่ง ในปัจจุบันนี้วรรณกรรมแปลจีนได้มีการแปลอย่างแพร่หลายและได้รับความนิยมมากขึ้นในประเทศไทย เพราะมีโครงเรื่อง เนื้อหาน่าสนใจชวนให้น่าติดตาม นวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงามสองหน้าก็เป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่ที่น่าสนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่องดังกล่าวให้แตกฉานต่อไป

ผลการศึกษา

โครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่องแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่ โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) โครงเรื่องใหญ่ของนวนิยายเรื่อง โหมงามสองหน้ามีดังนี้

อู้อีเสวี่ยประมุขแห่งหุบเขาหมื่นบุปผาได้ถูกเข้าใจว่าเป็นนางมาร และสำนักของนางเป็นพรรคมาร ทำให้เกิดเหตุการณ์โงมตีที่สำนัก นำทัพโดยสิงฟู่อวีได้ทำร้ายของครักษัณชั้นสามของราช

สำนัก เมื่อเกิดเหตุการณ์ประทะกัน ในช่วงการ โจมตีอู๋เสวีย ได้ถูกสิงฟู่วีดูดพลังวัตร ไปจนหมดตัว ทำให้เกิดปฏิกิริยาธาตุไฟเข้าแทรก ระหว่างที่ตกลงไปที่หุบเหวจนทำให้ร่างกายหดเล็กลงย้อนกลับไปช่วงนางอายุ 6 ขวบ และเพื่อที่จะกอบกู้สำนักหมื่นบุปผากับคุณอาพลังวัตรกลับคืนมาจากสิงฟู่วี ทำให้เกิดปฏิบัติการเพิ่มเข้ามาและต้องพบเจอกับเหตุการณ์หลายอย่าง ในระหว่างเดินทาง และทางด้านสิงฟู่วีก็เช่นกันที่ต้องตามจับตัวอู๋เสวียที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยให้ได้

โครงเรื่องย่อย (Sub Plot) โครงเรื่องย่อยของนิยายเรื่อง โจมงามสองหน้า ได้แก่ การตามล่าอู๋เสวียของพรรคต่างๆ และอุปสรรคที่อู๋เสวียเจอระหว่างทางการหลบหนี

ส่วนประกอบของโครงเรื่อง

1. การเปิดเรื่อง (the opening) นวนิยายแปลเรื่อง “โถมงามสองหน้า” เปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละครเอกและฉากสำคัญในเรื่อง คือ ฉากที่อู๋เสวียประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา ได้ยืนอยู่ที่หน้าผาหุบเหวลึกที่เต็มไปด้วยอันตราย ที่ชื่อว่า ‘หน้าผามัจจุราช’ ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

อู๋เสวียยืนอยู่บนที่สูงริมหน้าผาก้มลงมองหุบเหวลึกที่เต็มไปด้วยอันตราย หน้าผาที่นางยืนอยู่แห่งนี้มีชื่อเรียกที่ทำให้คนได้ยินแล้วขวัญหนีดีฝ่อว่า ‘หน้าผามัจจุราช’

หน้าผามัจจุราชตั้งอยู่ทางตะวันตกของเทือกเขาหุบปีศาจ เทือกเขาหุบปีศาจมีภูมิลักษณะสูงชะงักงันเต็มไปดด้วยอันตราย มีโขดหินและป่าคดสลักกัน สายน้ำคดเคี้ยววกวน ไม่เหมาะแก่การอยู่อาศัยด้วยเหตุนี้จึงมีผู้คนอยู่อาศัยบางตา ในเทือกเขาหุบปีศาจ หน้าผามัจจุราชนับว่ามีชัยภูมิที่อันตรายมากที่สุด สถานที่แห่งนี้ไร้ซึ่งร่องรอยของนกและสัตว์เดินเท้า ไม่มีต้นไม้ใบหญ้างอกขึ้นมาแม้แต่ชุ่นเดียว ปีนขึ้นไปสูงมองลงไปมืดครึ้มไม่เห็นกันเหว ประหนึ่งปากทางเข้าสู่แดนนรก เป็นที่มาของชื่อผาแห่งนี้

(โถมงามสองหน้า : 7)

จากข้อความข้างต้นเป็นการแนะนำให้รู้จักกับสถานที่และพรรณนาฉากสำคัญในเรื่องให้เห็นถึงที่ตั้งและลักษณะว่าเป็นสถานที่ที่น่าจะมีอันตรายจึงได้รับการขนานนามว่าหุบเขาปีศาจ อีกทั้งยังแนะนำตัวละครเอกของเรื่องอีกด้วย

2.การผูกปม (complication) นวนิยายแปลเรื่อง “โถมงามสองหน้า” มีการผูกปมเรื่องด้วยข้อขัดแย้งทั้งหมด 3 ประการ ดังนี้

2.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม คือความขัดแย้งระหว่างสำนักหมื่นบุปผาที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพรรคมารกับราชสำนักและสำนักต่างๆ ในยุทธภพทางเหนือและใต้ จนทำให้ยุทธภพทางเหนือได้รวมทั้งกองกำลังทหารจากราชสำนักมาบุกโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

เจ็ดวันก่อน สำนักใหญ่ต่างๆ ในยุทธภพได้ผนึกกำลังกันบุกโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผาโดยอ้างว่าจะขับไล่พรรคมาร และเมื่อสามวันก่อนปากทางเข้าหุบเขาถูกตีแตก อุอิเสวียฝ่าวงล้อมออกมาภายใต้การคุ้มกันของผู้คุ้มกฐทั้งสิ้น หนีตายจนมาถึงหน้าผามัจจุราช

(โฉมงามสองหน้า : 8)

จากข้อความข้างต้นเป็นการบรรยายถึงความขัดแย้งที่เกิดจากสำนักหมื่นบุปผาถูกเข้าใจผิดจากสำนักใหญ่ต่างๆ ในยุทธภพว่าเป็นพรรคมาร จึงถูกบุกเข้าโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา

2.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือความขัดแย้งระหว่างสิงฟู่อวี๋กับอุอิเสวีย โดยอุอิเสวียคิดว่าสิงฟู่อวี๋เชื่อข่าวลือและทำตามรับสั่งของฮ่องเต้และออกไปล่าจับตัวอุอิเสวีย ซึ่งเป็นประมุขประมุขของสำนักหมื่นบุปผา ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

อุอิเสวียมองไปยังคนที่แปดที่ฝาค่ายกลออกมาได้และควานหารายชื่อจากความทรงจำ เพื่อจะให้นางจดจำรูปโฉมของยอดฝีมือสำนักต่างๆ ในยุทธภพ อาจารย์ได้รวบรวมภาพวาดของคนเหล่านั้น ไว้ไม่น้อย แต่กับคนผู้นี้นางเพียงรู้สึกคุ้นหน้า ยามกะทันหันคิดไม่ออกว่าเป็นใคร

นางบอกตนเองว่าไม่เป็นไร ย่อมต้องมีคนเรียกชื่อคนผู้นี้ออกมา

“ได้เท่าสิ่ง” เหลยหู่พอเห็นอีกฝ่ายก็รีบประสานมือกล่าวทักทาย

ได้เท่าสิ่ง

อ้อ... นางนี่ออกแล้ว คนผู้นี้ชื่อสิงฟู่อวี๋ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของราชสำนัก ปีที่แล้วได้เลื่อนตำแหน่งเป็นราชองครักษ์ชั้นสาม รับหน้าที่คุ้มกันและปฏิบัติภารกิจให้ฮ่องเต้ ที่แท่กองกำลังทหารของราชสำนักที่ยกมาครั้งนี้ คนแซ่สิงรับหน้าที่บัญชาการทัพ

สิงฟู่อวี๋สีหน้าเฉยเมย ไม่เหลือบตามองเหลยหู่แม่แต่แวบเดียวสายตาจับนิ่งอยู่ที่อุอิเสวีย

“ข้ารับพระบัญชาจากฮ่องเต้ให้จับกุมนางมารอู้อีเสวี่ยพากลับไปรายงานตัวที่เมืองหลวง คนอื่นไม่อาจสอดมือเข้ามาก้าว่าย”

(โฉมงามสองหน้า : 27)

จากข้อความข้างต้นเป็นการบรรยายถึงความขัดแย้งระหว่างอู้อีเสวี่ยกับสิงฟูอวี โดยอู้อีเสวี่ยคิดว่าสิงฟูอวีเป็นหัวหน้าในการวางแผนไล่ล่าตามจับตัวของนาง

2.3 ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ เป็นความขัดแย้งที่เกิดภายในใจของตัวละครในเรื่อง ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

ยามที่เขาเรียกนางว่า ‘นางหนูเสวี่ย’ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนให้ความรักและเอ็นดูนาง เอาอกเอาใจนาง นางก็หลงติดอยู่ในความรักใคร่โปรดปรานที่เขา มอบให้โดยไม่รู้ตัว....

ประเดี๋ยวก่อน นี๋นางคิดไปถึงไหนแล้ว นางรีบสั่งศิรชะแรงๆ สลัดกระบวนความคิดเหล่านี้ออกไป นางต้องการนึกดูว่าสิงฟูอวี บังคับบัญชาที่ปรึกษาทัพเหล่านั้นอย่างไร ไม่ใช่มาคิดถึงเขาเช่นนี้

เขาติด่อนนางมากนั้นไม่ผิด แต่ที่เขารักนาง เอ็นดูนาง ทั้งหมด ก็เป็นเพราะเข้าใจว่านางเป็นเด็กหญิงอายุหกขวบ นางจำได้ หลังนางกลับคืนสู่สภาพเดิม และซัดเขาไปหนึ่งฝ่ามือ สายตาที่เขามองนางเต็มไปด้วยความหวั่นไหวและโกรธแค้น นั่นต่างหากจึงจะเป็นท่าทีที่แท้จริงของเขาคิดมาถึงตรงนี้ไม่รู้ทำไม นางถึงกับรู้สึกผิดหวังขึ้นมาอย่างประหลาด

ไม่ได้ๆอู้อีเสวี่ยรีบหยุดความคิด ไม่ให้ตนเองคิดเรื่องของสิงฟูอวีอีกนางรับตำแหน่งประมุขหุบเขามาไม่ถึงหนึ่งปี ทุกอย่างยังอยู่ระหว่างการเรียนรู้เวลานี้ก็ได้เจอกับเรื่องใหญ่ถูกสับล้างสำนัก เมื่อก่อนมีอาจารย์ให้ฟังพา อะไรที่ไม่เข้าใจก็ถามอาจารย์ได้ เกิดเรื่องขึ้นก็มีอาจารย์แบกรับตอนนี้นางได้แต่พึ่งตนเอง ดังนั้นนางจำเป็นต้องเติบโตเข้มแข็งให้เร็วที่สุด

(โฉมงามสองหน้า : 165)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในใจอู้อีเสวี่ยที่มีต่อตัวสิงฟูอวี ในตอนที่หวนนึกถึงสิงฟูอวีแล้วเกิดขอโต้แย้งในใจ ว่าอย่าไปหลงชอบคนที่ตามไล่ล่าตนเอง

อีกเหตุการณ์หนึ่งคือตอนที่ความคิดล้นซังโยวตีกันเรื่องขอบเขตในการวางตัวกับอู๋เสวี่ดังข้อความที่ว่า

ล้นซังโยวชะงักนั่ง ลมหายใจของคนทั้งสองอยู่ใกล้กันชั่วครู่เดียวเพียงขยับนิดเดียวก็สามารถจุมพิตลงบนริมฝีปากนางได้แล้ว ทางหนึ่งเขาก็พอใจที่นางยอมแพ้ ทางหนึ่งก็เสียใจ ถ้านางยื่นหยัดค่อไปคงดีไม่น้อย เช่นนั้นเขาก็สามารถลิ้มรสชาติของนางได้แล้ว...ถ้าเขาต้องการนางก็ไม่มีทางต่อต้านได้ ทว่าความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขาไม่อนุญาตให้เขาใช้วิธีขู่เข็ญบีบบังคับเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวนาง

(โฉมงามสองหน้า : 190)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าล้นซังโยวพยายามขยับยั้งชั่งใจ ไม่ล่วงเกินอู๋เสวี่เพราะมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี

3. การหน่วงเรื่อง (suspense) นวนิยายแปลเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” มีการหน่วงเรื่องในตอนนี้อู๋เสวี่เดินทางไปจุดนัดพบที่เคยให้สัญญากับผู้คุมกฐังสี่ และได้เจอกับกลุ่มโจรที่ค้ำมนุษย์และขโมย รวมไปถึงอุปสรรคต่างๆ ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

อู๋เสวี่ถูกกลิ่นหอมของเนื้ออย่างชักนำมา หลังจากกินผักผลไม้บนป่าเขามาหลายวัน กลิ่นหอมของเนื้ออย่างก็กลายเป็นอาหาร โอชะที่คนไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้

นางซ่อนตัวอยู่ไม่ไกล ลอบจับตามองบุรุษที่นั่งล้อมวงอยู่รอบกองไฟเจี๊ยบๆ บนร่างของพวกเขามีกลิ่นอายความป่าเถื่อนเข้มข้น เพียงดูก็รู้ว่าเป็นพวกเคนตายกลุ่มหนึ่ง

บุรุษหกคนนั่งอยู่รอบกองไฟ ที่ดื่มสุราก็ดื่มสุรา ที่พูดคุยเล่นก็พูดคุยเล่น ทางซ้ายของกองไฟมีกรงไม้ไผ่อยู่กรงหนึ่ง ในกรงขังเด็กอยู่กลุ่มหนึ่ง บนร่างของเด็กเหล่านั้นสวมเสื้อผ้าเก่าขาดสกปรก เปลวไฟ ส่องสะท้อนให้เห็นรูปร่างที่ผ่ายผอมอ่อนแอยิ่งของพวกเขา

(โฉมงามสองหน้า : 52)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าอู๋เสวี่พบเจออุปสรรคเป็นกลุ่มชายฉกรรจ์ระหว่างทางที่จะไปเมืองชิงหูตามที่ได้นัดแนะว่าจะไปเจอกับผู้คุมกฐังสี่

4. จุดสุดยอด (climax) จุดสุดยอดของนวนิยายแปลเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” คือ ตอนที่สิงฟู่อวีพบอู๋เสวี่ในที่พักตัวเองขณะที่ตัวเองกำลังถ่ายถอดพลังวัตรรักษานางหนูเสวี่หรือก็คืออู๋เสวี่ในร่างเด็ก ดังตัวอย่างข้อความนี้

สิงฟู่วี่ถ่ายทอดพลังวัตรให้นางจำเป็นต้องจ่อตั้งอกตั้งใจ ไม่วอกแวกแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้สังเกตว่าผิวหน้าที่ได้ฝ่ามือของตนกำลังเปลี่ยนแปลงไปซ้ำๆ หน้าอกที่เดิมราบเรียบกำลังนูนขึ้นมาทีละน้อยๆ อย่างยากจะสังเกตเห็น ร่างเล็กก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นร่างออรชรอ่อนแอ้นของหญิงสาว

อู๋เสวี่ยเริ่มได้สติ หน้าตาของนางขยับเล็กน้อย จากนั้นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น สายตาค่อนข้างพร่าเลือน สมองก็ออกจะมีงง เพียงรู้สึกหน้าอกอุ่นๆ สบายยิ่ง

รอนนางลืมตาขึ้นมาเต็มที่ เห็นคนที่อยู่ตรงหน้าชัดเจนก็อดตะลึงงันไม่ได้

สิงฟู่วี่ เขาตามมาแล้ว ทั้งยังกำลังทำอะไรบางอย่าง

เมื่อนางก้มลงมองตามมือเขา พบว่าตนไม่มีผ้าพันกายแม้แต่ชิ้นเดียวและฝ่ามือของเขา กำลังทาบทออยู่ที่อวัยวะกลมอวบอิมุ่มนึ่งทั้งสองของนาง

นางตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง พร้อมๆ กับการกรี๊ดร้อง นางก็จู่โจมฝ่ามือทั้งสองออกไป ชัดสิงฟู่วี่ที่กำลังมุ่มมันจ่ออยู่กับการ โจรพลังลมปราณออกไปอย่างไม่ทันตั้งตัว ร่างร่วงลงจากเตียง

ขณะมุ่มมันจ่ออยู่กับการ โจรพลังลมปราณ สิ่งทีกลัวที่สุดก็คือถูกรบกวน สิงฟู่วี่ ถูกการจู่โจมอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้ลมปราณภายในแตกซ่าน พลังชีวิตที่ช่องอก สับสน กระอักโลหิตออกมาค้ำหนึ่ง

เขาจ้องมองคนที่อยู่บนเตียงด้วยความตกใจและ โมโห พอมองไปก็ต้องตะลึงงันเพียงเห็นบนเตียงมีหญิงสาวนั่งอยู่คนหนึ่ง คนผู้นี้ก็คืออู๋เสวี่ยที่เขาตามหามานานวันก็ยังหาไม่พบ

(โฉมงามสองหน้า : 117-118)

5. การคลายปม(denouement) นวนิยายแปลเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” มีการคลายปม คือตอนที่อู๋เสวี่ยได้รู้ความจริงว่าที่สำนักหมื่นบุปผาถูกตราหน้าว่าเป็นพรรคมารและถูกทางราชสำนักตามล่าไม่ได้เป็นเพราะพื้นที่ของสำนักหมื่นบุปผานั้นเป็นแหล่งแร่เหล็กขนาดใหญ่ แต่เป็นเพราะว่าช่องเต้ต้องการตัวนาง ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

สิงฟู่วี่ดึงนางให้มานั่งบนตักของตน พลังถามเสียงต่ำ “เจ้าเคยให้ใครวาดรูปให้เจ้าหรือไม่”

อู๋เสวี่ยอึ้งไป นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เขาจะถามเรื่องนี้ จึงอดเงยหน้าขึ้นมองเขาไม่ได้ คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพยักหน้า “ในหุบเขาหมื่นบุปผามีนักวาดภาพฝีมือร้ายกาจท่านหนึ่งเคยวาดภาพให้ข้า มีอะไรหรือ”

สิงฟู่วีทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง “คนที่วาดภาพให้เจ้าปลายพู่กันเลิศล้ำ วาดภาพของเจ้าได้ราวกับมีชีวิต งดงามดุจเทพธิดา ภาพนี้ต่อมาภายหลังไปอยู่ที่โมเมเปย์ แล้วถูกคนเจตนาซื้อไปและนำเข้าวังหลวงถวายฮ่องเต้ หลังจากฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นภาพของเจ้าก็มีรับสั่งลับกับข้าในวันนั้นเลย จะต้องจับเป็นเจ้ากลับวังหลวงให้ได้”

นางประหลาดใจมาก คาดคิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้ หรือว่าที่ฮ่องเต้ส่งทหารบุกเข้ามาในหุบเขาหมื่นบุปผา ไม่ใช่เพื่อแหล่งแร่เหล็กหรือจับไล่พรรคมารหากแต่เพราะนาง

อู้อีเสวี่ยสีหน้าบึ้งตึง เพลงโทสะขุมหนึ่งเกิดขึ้นเองโดยปริยาย สิงฟู่วีเห็นนางฟังเข้าใจแล้วก็หัวเราะเบาๆ ถูบหลังปลอบขวัญนางให้คลายโทสะ ก่อนจะกระซิบบอกที่ข้างหูนางต่อไป บอกถึงความลับในวังที่ไม่มีใครรู้

“ตอนฮ่องเต้ทรงมีพระบัญชาลับกับข้า พอดีสำนักใหญ่ต่างๆ กำลังจะร่วมมือกันโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา ฮ่องเต้จึงทรงต้องการให้ข้าช่วย โอกาสนี้ยกกองกำลังมาทางตะวันตก มีรับสั่งกับข้าจะต้องจับเป็นเจ้าให้ได้”

(โฉมงามสองหน้า : 226)

6. การปิดเรื่อง(conclusion) นวนิยายแปลเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” มีการปิดเรื่องโดย สิงฟู่วีได้คิดแผนการช่วยเหลืออู้อีเสวี่ยโดยให้แสร้งตายเพราะโรคระบาด ท้ายที่สุดอู้อีเสวี่ยก็ได้กลับไปหุบผามัจจุราษและใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่ลับด้านล่างหุบผา ณ ที่ถ้ำศิลาลับที่อาจารย์ของอู้อีเสวี่ยทิ้งไว้ให้ เป็นการจบแบบสุขนากฎกรรมที่สิงฟู่วีได้หาที่ซ่อนตัวอู้อีเสวี่ยจนพบจากภาพวาดแฝงอักษรลับของนางที่ส่งให้ขณะหลบซ่อนตัวจากโลกภายนอกมา 1 ปี เพื่อแผนการในการแสร้งตายที่สมจริง และได้อยู่ครองรักกันตลอดไป ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

นับแต่นี้ไปเขาจะไม่ให้สาวงามของเขามีโอกาสบินออกจากอุ้งมือเขาได้อีกแล้ว

(โฉมงามสองหน้า : 319)

ตัวละคร (Character)

ตัวละครในเรื่องแบ่งออกได้เป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ

ตัวละครเอก (major charater) นวนิยายแปลจีนเรื่องโฉมงามสองหน้ามีตัวละครเอกอยู่ 5 ตัวละคร ดังนี้

1. อู้อีเสวี่ย เป็นประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นเด็กสาวอายุ 16 ปี ที่มีความใฝ่ฝันบริสุทธิ รูปโฉมดุจเทพธิดา เป็นเด็กกำพร้าที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยงดูจตุกสาวแท้ๆของตนเอง

อู๋เสวี่ยเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ เป็นคนที่ถึงแม้จะมีความใสซื่อ แต่เมื่อเกิดวิกฤตจะมีความเป็นผู้นำ และความกล้าหาญในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ดังตัวอย่างนี้

1.1 มีความใสซื่อ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อู๋เสวี่ยคุยกับอาจารย์อู๋มูจินเรื่องการถูกรหาว่าเป็นพรรคการเมือง แต่อู๋เสวี่ยก็ย้อนถามอาจารย์ขึ้นมาด้วยถ้อยคำที่ใสซื่อ ดังข้อความที่ว่า

‘อาจารย์เพราะเหตุใดสำนักใหญ่ต่างๆ ต้องโจมตีเรา’

‘เพราะพวกเขาโอ้อวดตนว่าเป็นฝ่ายธรรมะ และเชื่อข่าวลือในยุทธภพเห็นว่าเราเป็นพรรคการเมือง’

‘อาจารย์ ในเมื่อเป็นข่าวลือ เหตุใดเราไม่ส่งคนไปชี้แจงกับพวกเขา’

ความไร้เดียงสาของลูกศิษย์ทำให้อู๋มูจินยิ้มด้วยความเอ็นดูนางลูปได้ใบหน้านุ่มน้มของลูกศิษย์

‘เด็ก โง่ ถ้าเพียงขยับปากก็สามารถสลายความเข้าใจผิดได้ในยุทธภพก็คงไม่มีเรื่องวุ่นวายมากเพียงนี้แล้ว เจ้าต้องเข้าใจ บนโลกนี้คนโง่มีมากกว่าคนฉลาด คนหูหนวก ตาบอด ใจบอดยังมีมากดุจปลาจี้ ข้ามแม่น้ำ คำพูดประโยคหนึ่งพูดออกไป คนร้อยคนฟังแล้วยอมตีความหมายไปร้อยอย่าง และที่เราทำได้ก็คือไม่เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ เขาเขี้ยวยังคงอยู่ไม่ต้องกลัวไร้ฟันเผา ที่เรารักษาไว้คือเจตจำนงของหุบเขาหมื่นบุปผาไม่ใช่หุบเขาแห่งนี้ ขอเพียงคนยังมีชีวิตไม่ว่าอยู่ที่ไหนหุบเขาหมื่นบุปผาก็ยังคงอยู่ เข้าใจหรือไม่’

อู๋เสวี่ยดวงตาสุกใสแวววาว ผงกศีรษะ ‘เจ้าคะ ศิษย์เข้าใจแล้ว’

นางเชื่อในคำพูดของอาจารย์อย่างไม่สงสัย แต่นางไม่รู้ว่าอาจารย์บอกเรื่องต่างๆ กับนางมากเพียงนั้น

(โฉมงามสองหน้า : 9-10)

1.2 มีความเป็นผู้นำ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ตอนที่อู๋เสวี่ยออกคำสั่งแก่ผู้คุมภูกั้งสี่ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น เพื่อให้หลบหนีออกจากหุบเขาหมื่นบุปผาก่อนที่หน่วยตามล่าจะบุกเข้ามาถึงด้านใน ดังข้อความที่ว่า

“ตั้งแต่สำนักใหญ่ต่างๆ จับตามองหุบเขาหมื่นปุปผา อาจารย์ก็ได้คาดการณ์ถึงสถานการณ์ในวันนี้ไว้ล่วงหน้าและคิดหาวิธีหลบหนีเอาไว้แล้วและนี่ก็คือสาเหตุที่ข้าพวกรู้สึกเข้ามาที่หน้าผามัจจุราช วันนี้จะหนีรอดไปได้โดยปลอดภัยหรือไม่ ก็ต้องดูว่าพวกเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าประมุขผู้นี้หรือไม่เวลานี้ข้าขอถามพวกเจ้า พวกเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าหรือไม่”

นางน้ำเสียงหนักแน่น ท่าทางที่มั่นใจไม่กราดเกรี้ยวทว่าดูน่าครั่นคร้ามคล้ายว่าทั้งหมดนี้ อยู่ในกำมือของนางมาตั้งแต่แรกแล้ว

(โฉมงามสองหน้า : 14)

1.3 มีความกล้าหาญ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อู๋เสวี่รังเด็ก 6 ขวบแอบขโมยอาหารจากที่น้องสกุลถู เพื่อเอาไปให้เด็กกำพร้าที่ถูกพี่น้องสกุลถูจับมากินประทังชีวิตและคิดแผนการพาเด็กๆ หลบหนีจากการที่จะถูกจับไปขาย โดยเผยให้เห็นจากความประทับใจของอาหงที่มีต่ออู๋เสวี่ ดังข้อความที่ว่า

หลังจากนั้นเขาก็เห็นนางหลบซ่อนอยู่ข้างกายที่น้องสกุลถูทั้งหกโดยไม่มีใครจับได้ หยิบขนมโก๋จากตรงนี้ขึ้น หยิบเนื้ออย่างจากตรงโน้นขึ้น ทำให้เขาเห็นแล้วอดนับถือไม่ได้ ขณะเดียวกันก็มีความหวังขึ้นมา เพราะนางในใจของเขาจึงมีความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปไหลพรั่งพรูเข้ามาเหตุใดเขาที่อายุสิบขวบจึงสู้ไม่ได้แม้แต่นางที่อายุหกขวบ

(โฉมงามสองหน้า : 60)

2. ลิงฟูอวี เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของราชสำนัก เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นได้เท่าราชองครักษ์ชั้นสาม รับหน้าที่คุ้มกัน และ ปฏิบัติภารกิจต่างๆ ให้ฮ่องเต้ ถือเป็นอีกหนึ่งบุรุษรูปงามแห่งยุทธภพที่หัวหล้ากล่าวขาน

ลิงฟูอวีเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ เป็นคนจิตใจแข็งแกร่งขยันหาและมีความมุ่งมั่นอย่างเห็นได้ชัด เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คนทั่วไป อีกทั้งยังเป็นคนที่เฉลียวฉลาดมองคนออก แต่ก็มีอารมณ์อ่อนโยนอยู่ข้างในลึกๆอยู่ที่ว่าจะเลือกปฏิบัติกับใคร ดังตัวอย่างนี้

2.1 มีความอ่อนโยน ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ถามอู๋เสวี่ในร่างเด็ก 6 ขวบว่าเข้ามาทำอะไรในเรือนพักของตน ดังข้อความที่ว่า

“นางหนู เข้ามาทำอะไรที่นี่”

อู๋เสวี่กะพริบดวงตาใสแจ๋วดูลูกกวางน้อยพลางเอ่ยบอกอย่างน่าสงสาร

“ข้าต้องซ่อนตัวไว้ หาไม้ถ้าถูกจับได้ก็ต้องเป็นผี”

เป็นผี? ลิงฟู่อวี้งนง ที่ปรึกษาทัพจึงช่วยอธิบาย

“ได้เท่า เมื่อครู่ตอนผู้เฒ่าเดินมา เห็นเด็กๆ ที่อยู่ด้านหน้ากำลังเล่นซ่อนหากัน แม่หนูนี่คงมาแอบอยู่ที่นี้เพราะสาเหตุนี้กระมัง”

ลิงฟู่อวี้งได้เข้าใจ ความระแวงสงสัยในดวงตาหายไปทันที

“แล้วไปเถอะ” ลิงฟู่อวี้งนางลง ใบหน้าหล่อเหลาเฉยขาดถึงกับคลี่ยิ้มน้อยๆ ออกมาเป็นครั้งแรก พลังสังกัซบนางด้วยเสียงอ่อนโยน

“นางหนูเสวี่ย ต่อไปอย่าเข้ามาเล่นที่นี่อีก เข้าใจหรือไม่”

ความคุ้นหน้าเกรงขามของเขาเอามาใช้รับมือกับศัตรู ย่อมไม่นำมาใช้กับเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง

(โฉมงามสองหน้า : 77)

2.2 มีความน่าเกรงขาม ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ลิงฟู่อวี้งกำลังสั่งให้ทหารจับกลุ่มพี่น้องตระกูลลูและพรรคพวกที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เพื่อที่จะสืบเรื่องราวของอู๋เสวี่ย ดังข้อความที่ว่า

“จับตัวมาให้ข้าให้หมด ห้ามปล่อยไปแม้แต่คนเดียว!” เสียงตวาดสั่งการทู่หนัก โดยใช้พลังจากจุดตันเถียนดั่งขึ้น แม้จะมีเสียงดาบกระบี่ปะทะกัน เสียงนี้ก็ยังคงกังวานชัดเจน

อู๋เสวี่ยหันกลับไปมองด้วยความประหลาดใจ ท่ามกลางแสงไฟนางเห็นบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่บนที่สูงกวาดตามองทุกอย่างที่เกิดขึ้น เกร่างนั้นใบหน้าดวงนั้น แม้จะอยู่ห่างกันไกล โขนางก็จำได้ในทันที...

ลิงฟู่อวี!

แสงไฟส่องสะท้อนองคาพยพทั้งห้าที่คมเข้มแข็งกระด้างเยียบเย็นของเขาให้ชัดเจน เขายืนอยู่ที่นั่น ก้มลงมองทุกสิ่งด้วยท่าทีเฉยเมยคล้ายว่าเพียงยื่นมือออกไปก็สามารถบงการความเป็นความตายของทุกคนได้

(โฉมงามสองหน้า : 64)

2.3 มีความเฉลียวฉลาดมองคนออก ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่สิงฟู่วีกำลังถามอู้อีเสวียในร่างเด็กหกขวบว่าใครคือ ภูเหล่าต้า แต่ยังไม่ทันที่อู้อีเสวียจะตอบสิงฟู่วีก็ได้คำตอบอย่างแม่นยำจากทิศทางการมองของอู้อีเสวีย ดังข้อความที่ว่า

สิงฟู่วีมองนางแล้วเอ่ยถาม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าภูเหล่าต้าคือใคร”

นอกจากภูเหล่าต้าแล้ว พี่น้องสกุลตู่พอเห็นอู้อีเสวียต่างตะลึงงันกันไปหมด พวกเขาต่างประหลาดใจว่าเด็กน้อยผู้นี้เป็นใคร โผล่ออกมาจากที่ใดกัน

อู้อีเสวียไม่ได้ตอบ กลับหันไปมองภูเหล่าต้า การมองครั้งนี้ทำเอาภูเหล่าต้าเห็นแล้วขนหัวลุกชัน

สิงฟู่วีไม่ได้รอนางตอบก็สั่งการออกไปโดยตรง “เอาตัวเขาไปสอบปากคำ”

“ขอรับได้เท่า”

“ไม่! ได้เท่าโปรดไว้ชีวิต ข้าน้อยไม่ใช่ภูเหล่าต้า! พวกเราลักพาเด็กจริงแต่ข้าน้อยไม่เคยเห็นนางหนูผู้นี้มาก่อน!” ภูเหล่าต้าลนลานแล้ว “ไม่รู้ว่ามีผู้น้อยผู้นี้โผล่มาจากที่ใด

เสียดายไม่ว่าเขาจะตะโกนอย่างไรสิงฟู่วีก็คล้ายไม่ได้ยินยังคงให้คนคุมตัวเขาไปอู้อีเสวียในใจตื่นตระหนก นางแค้นมองไปที่ภูเหล่าต้าแวบเดียว สิงฟู่วีก็ชี้ขาดได้อย่างแม่นยำและออกคำสั่งทันทีที่ทั้งที่ไม่ได้ถามนางว่าจริงหรือเท็จ ในใจของนางรู้สึกหวั่นหวาดดูท่าสิงฟู่วีผู้นี้รับมือไม่ง่ายเลยทีเดียว

(โฉมงามสองหน้า : 68)

3. ลิ่นซังโยว เป็นหนึ่งในบุรุษรูปงามแห่งยุทธภพที่มาจากดินแดนทะเลสาบทางตะวันออก มีใบหน้างดงามและดวงตาขี้มัวที่เป็นประกาย เป็นที่ปรารถนาของหญิงสาวจำนวนมาก

ลิ่นซังโยวเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ เป็นคนที่ยึดมั่นในคุณธรรม แต่ก็แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ ดังตัวอย่าง

3.1 มีความยึดมั่นในคุณธรรม ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ลิ่นซังโยวเจรจากับอู้อีเสวียที่เขา มัจจุราชพร้อมกับจอมยุทธคนอื่นๆ ดังข้อความที่ว่า

“นางเพิ่งรับตำแหน่งประมุขหุบเขาได้สามเดือน วันนี้เป็นวันที่นางก้าวออกสู่อุทธภพเป็นวันแรกก็ต้องเผชิญกับศึกใหญ่เช่นนี้ พวกเราคนมากรังแกนางคนเดียว คุณจะไม่มีถูกหลักทำนองคลองธรรม”

(โหมงามสองหน้า : 25)

3.2 มีความเจ้าเล่ห์ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่คุยกับอู๋เสวี่ยในเรื่องพักตนเองและพยายามหวานล่อมให้อู๋เสวี่ยยอมรับข้อตกลงของตน ดังข้อความที่ว่า

“ถ้าท่านมีความจริงใจก็ปล่อยให้ไป กักบริเวณข้าไว้ไม่ยอมปล่อยให้มาเจรจา เรื่องเกี่ยวดองกันด้วยการสมรสอะไร จะให้ข้าเชื่อท่านได้อย่างไร แล้วคนในสำนักของข้า จะเชื่อคนของท่านได้อย่างไร”

เขาเห็นนาง โกรธก็หัวเราะพลอบ โยนเบาๆ “อู๋เสวี่ยอย่าตำหนิข้าไม่ใช่ข้าไม่ปล่อยเจ้าไป หากแต่ในเมื่อข้ามีความคิดเช่นนี้ คนอื่นก็ย่อมมีเจตนาไปอยู่ในมือของคนอื่น เจ้าคงเข้าใจ ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นสุภาพบุรุษเช่นข้า ยุทธภพน่าหวาดกลัวและอันตราย เพื่อจะให้บรรลุเป้าหมาย คนมากมายยอมทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีเพื่อให้ได้ตัวเจ้ามา หรือเข้ายินดี จะตกอยู่ในเงื้อมมือของคนเหล่านั้น ที่ข้าทำเช่นนี้ก็เพื่อปกป้องเจ้า”

อู๋เสวี่ยยังคงหัวคิ้วขมวดมุ่น ท่าทางไม่ยินยอมพร้อมใจ ทั้งไม่รับปากและไม่ตอบคำเขา

ลั่นซัง โยวอดหัวเราะไม่ได้ เดิมเขาก็คิดจะหลอกล่อให้นางยอมรับปากเห็นนางกับออกค้ำใจจึงคิดจะเอาใจนาง น้ำเสียงที่พูดออกมาเจือความลุ่มหลงเอ็นดูโดยไม่รู้ตัว

(โหมงามสองหน้า : 184)

4. ตันหานเลี้ย เป็นหนึ่งในสามบุรุษรูปงามแห่งยุทธภพ มีบุคลิกที่องอาจ น่าเคารพเลื่อมใสในคุณธรรม หน้าตาสดใสมีชีวิตชีวา ดูเป็นคนที่ยิ้มพร้อมในความสามารถอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นที่เกรงกลัวต่อคนเลว

ตันหานเลี้ยเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ ภายนอกดูอ่อนโยนเป็นมิตร แต่แฝงไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม ดังตัวอย่างนี้

4.1 มีความอ่อนโยนเป็นมิตร ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ตันหานเลี้ยพูดคุยกับอู๋เสวี่ยในร่างเด็ก 6 ขวบอย่างอ่อนโยนและเป็นมิตรหลังจากที่รู้ว่าคนที่เขารับได้จากการ หล่นลงมาจกต้นไม้เป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กคนหนึ่ง ดังข้อความที่ว่า

เมื่อตันหานเลี้ยเห็นชัดเจนว่าคนที่ตนรับไว้เป็นเพียงเด็กผู้หญิงอายุหกขวบ สีหน้าเคร่งขรึมก็เลือนหายไป กลับคืนสู่ความมีสง่าผ่าเผยขามดังเดิม

“แม่หนูน้อย เจ้าขึ้นไปทำอะไรอยู่บนต้นไม้”

แม่หนูน้อย จริงสิ เวลานี้นางเป็นเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ตันหานเลียจ๋านางไม่ได้ นางไม่จำเป็นต้องกลัวเขา นางอุกคิอะโรบางอย่างขึ้นมาได้รับใช้น้ำเลี้ยงนุ่มนึ่งเฉพาะตัวของเด็กผู้หญิงพูดขึ้น “คนเลวมีหนวดเครากลัวๆ”

ตันหานเลียได้ยัยแล้วนึกคิดเล็กน้อยก็เข้าใจ คนเลวมีหนวดเคราที่เด็กหญิงพูดถึง หมายถึงเหลยหู่ ไม่ผิด รูปร่างหน้าตาของเหลยหู่ กลัวสำหรับเด็กผู้หญิงแล้วคุณ่ากลัวมากจริงๆ

เขาวางจิตใจที่ระแวงระวังลงก่อนยิ้มอ่อนโยน

“ไม่ต้องกลัว คนเลวถูกอาตีหีนีไปแล้ว”

“จริงหรือ”

(โถมงามสองหน้า : 46-47)

4.2 มีเล่ห์เหลี่ยม ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่ตันหานเลียคุยกับเหลยหู่เรื่องตามหาร่างของอู้อีเสวียที่ด้านล่างของผ้ามัจจุราชและได้สบโอกาสโจมตีเหลยหู่แบบไม่ทันตั้งตัว ดังข้อความที่ว่า

“ผู้อาวุโสเหลย ในเมื่ออู้อีเสวียยังไม่ตาย เราก็แยกย้ายกันหา บางทีอาจจับตัวนางได้”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น ถ้านางมารตกอยู่ในกำมือของข้า จะต้องให้นาง ได้นำดูชม!”

ตันหานเลียพยักหน้า พลันมองไปที่ด้านหลังเหลยหู่แล้วตวาดเสียงเฉียบขาด “ผู้ใด!”

เหลยหู่รีบหมุนตัวไปเพราะคำพูดของเขา ทว่าตันหานเลียกลับฟาดฝ่ามือลงไปที่กะโหลกศีรษะของอีกฝ่าย เหลยหู่กระทั่งจะร้องให้คนช่วยก็ไม่ยังทัน ร่างอ่อนระทวยล้มลงกับพื้นทันที

เรื่องเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและฉับพลันกะทันหันเกินไป อู้อีเสวียอยู่ข้างบนเห็นอย่างชัดเจน นางตื่นตระหนกตกใจจนอูดปากแน่น

เพราะเหตุใดคนหนานเลยต้องลอบจู่โจมเหลยหู่ นี่มันเรื่องอันใดกันก่อนหน้านี้เขา
ยังพูดคุยกับเหลยหู่อย่างเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมน่าเลื่อมใสรอเหลยหู่หมุนตัวไปเขาก็กลับ
ลอบจู่โจมอย่างไม่ลังเล ไม่มีเค้าลางใดๆ ทำให้คนไม่ทันระวังตัว

(โฉมงามสองหน้า : 46)

5. อาง เป็นเด็กชายอายุ 18 ปี มีความหยิ่งในศักดิ์ศรี คือรื้อน หัวแข็งเป็นอย่างมาก ถูกกลุ่มบุรุษ
สกุลจู้จับตัวเพื่อจะเอาไปขายเป็นทาส

อางเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ มีความ
รื้อน หยิ่งในศักดิ์ศรีมาก มีความกล้าหาญ ดังตัวอย่างนี้

5.1 มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีและดี้อรื้อน ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อู้อีเสวี่ยคุยกับเด็กๆที่ถูกจับ
มา และเด็กๆได้มีการพูดถึงอางให้ฟังว่าเป็นคนอย่างไร ดังข้อความที่ว่า

เด็กๆยังบอกว่าอางกล้าหาญมาก ถูกตีก็ไม่ร้องไห้ และไม่วิงวอนขออภัย เขาถูก
ล่ามโซ่ไว้เช่นนี้มาครึ่งเดือนแล้ว

อู้อีเสวี่ยฟังแล้วสงสารมาก และพบว่าอางเด็กคนนี้มี ความหยิ่งในศักดิ์ศรีอย่าง
มาก แต่โดยทั่วไปแล้วเด็กที่หยิ่งในศักดิ์ศรีมากมักคือรื้อน ตอนกลางวันพี่น้องสกุลจู้คนไหน
ไม่ชอบใจอะไรขึ้นมา ก็จะมาทรมานเขาเล่นราวกับกำลังทรมานสัตว์อย่างไรร่างนั้น อางได้
แต่ถลึงตาใส่พวกเขาไม่วิงวอนและไม่ร้องไห้ ดี้อรื้อนหัวแข็งเสียจนทำให้คนนับถือแต่ก็อด
สงสารไม่ได้

(โฉมงามสองหน้า : 59)

5.2 มีความกล้าหาญ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อางพุ่งตัวมาช่วยอู้อีเสวี่ยจากภูเหล่าอู่ที่กำลัง
จะฟาดดาบใส่ เพื่อบันดาลโทษะที่จับได้ว่าใครเป็นโจรที่ขโมยเสบียง โดยไม่คำนึงว่าตัวเองจะ
บาดเจ็บหรือไม่ ดังข้อความที่ว่า

“ที่แท้มีขโมยจริงๆ ไม่ใช่ลิง แต่เป็นเจ้า!” เขาควาดพลางคว่ำดาบใหญ่พุ่งเข้ามาที่
นาง

ขณะที่อู้อีเสวี่ยกำลังจะดึงกระบี่อ่อนที่เอวออกมา อางที่อยู่ข้างหลังปลิ้นพุ่งขึ้นมา
ข้างหน้า ชนภูเหล่าอู่ล้มลง พร้อมกันนั้นก็เอามีดกรีดไปที่หน้าแข้งเขาแผลหนึ่ง ภูเหล่าอู่เจ็บ
จนร้องโอดโอย บาดแผลที่หน้าแข้งมีโลหิตสดไหลทะลักออกมา ส่วนอางไม่รู้มีมีดสั้น
อยู่ในมือตั้งแต่เมื่อไหร่

อู๋เสวี่ยกล่าวไปที่เอว พบว่ามีคนสั้นหายไปแล้ว ที่แท้เจ้าหนูนี้พอเห็นภูเหล่าอู๋ก็อดคาบ ฟุ้งเข้ามาที่รับดึงเอามีคนสั้นของนางฟุ้งขึ้นไปตัดเส้นเอ็นขาของภูเหล่าอู๋ จากนั้นอาหงก็ฟุ้ง กลับมา จมือนางแล้ววิ่งออกไปข้างนอกเด็กคนอื่นๆ ก็ตามมา อาศัยช่วงซุลมุนหนีไป

(โหมงามสองหน้า : 63-64)

ตัวละครประกอบ

นวนิยายแปลจีนเรื่อง โหมงามสองหน้ามีตัวละครประกอบอยู่ 4 ตัวละคร ดังนี้

1. **อู๋เซ่อ** เป็นผู้คุมกุญแจดาวที่แข็งแกร่ง มีความกล้าหาญ เชี่ยวชาญด้านการโจมตีอย่างรุนแรง และว่องไว

อู๋เซ่อเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ คุณเป็นคน เข้มแข็งห้าวหาญแต่ข้างในลึกๆเป็นคนให้อ่อนไหวง่าย ดังตัวอย่างนี้

1.1 **มีความเข้มแข็งห้าวหาญ** ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อู๋เซ่อรายงานสถานการณ์ในหุบเขา หมิ่นบุปผาและเสนอกำเเนะนำกับอู๋เสวี่ย ด้วยท่าทีที่มีความห้าวหาญ ดังข้อความที่ว่า

“ข้างหน้าไม่มีหนทางให้ไปต่อ ข้างหลังมีทหารไล่ตามมา อย่างมากเราก็สู้ตายกับ พวกเขา!” ผู้คุมกุญแจดาวกำหมัด ข้อนี้นี้ดังกร๊อบ ท่าทางคุณั้นประหนึ่งจะลากคนลงสู่แดน นรก

(โหมงามสองหน้า : 11)

1.2 **มีความอ่อนไหว** ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อู๋เซ่อเฝ้าอู๋เสวี่ยลับในบ้านพักกับผู้คุมกุญแจทั้ง สามคน ดังข้อความที่ว่า

อู๋เซ่อผู้คุมกุญแจดาวนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านหนึ่ง หลังจากนั่งเฝ้ายานานพลันเอ่ย ออกมาประโยคหนึ่ง “ข้าปวดใจจนอยากจะร้องไห้”

ในบรรดาสี่คน อู๋เซ่อที่บุคลิกภายนอกดูแข็งแกร่งเขี้ยวห้าวหาญน่าเกรงขามที่สุด ความจริงแล้วเป็นคนอ่อนไหวที่สุดและขี้แยที่สุด พอเขานึกถึงว่าในตัวประมุขมีพลังวัตร เหลือไม่ถึงหนึ่งส่วน จะต้องผ่านความทุกข์ยากลำบากเพียงใดจึงมาถึงเมืองชิงหูได้ แต่ทั้งที่ ท่านประมุขได้รับความลำบากมาไม่น้อยกลับยังแสรังทำเป็นไม่ใส่ใจ คิดมาถึงตรงนี้เขาก็ อดเสบจุมูกไม่ได้

เขาข่มก้นมาเป็นนาน รอจนท่านประมุขหลับไป ในที่สุดก็ไม่ต้องข่มก้นอีก ต่อไปแล้ว ขอบตาพลันเปียกชุ่มขึ้นมาทันที

(โหมงามสองหน้า : 144)

2. **อุหลัน** เป็นผู้คุมกฎ มีใบหน้าที่หล่อเหลาและนุ่มนวล เชี่ยวชาญการใช้พินัยและลอบโจมตี การเคลื่อนไหวลึกลับซับซ้อน

อุหลันเป็นตัวละครหลายลักษณะ (round character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ มีความเจ้าเล่ห์ในการวางแผน และมีความเห็นอกเห็นใจในเวลาเดียวกัน ดังตัวอย่างนี้

2.1 **มีความเจ้าเล่ห์ในการวางแผน** ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อุหลันพูดกับอูฮิวี่เรื่องชัชฎุมิ เขาหมิ่นบุปผา เสมือนเป็นการวางแผนโดยใช้พื้นที่ให้เป็นประโยชน์ต่อการโจมตีข้าศึก ดังข้อความที่ว่า

“ชัชฎุมิที่นี้ป้องกันข้าศึกได้ดี เมื่อเข้ามาในภูเขาแห่งนี้ก็เหมือนเข้ามาในเขาวงกต เราครอบครองชัชฎุมิที่ได้เปรียบ สามารถไล่โจมตีศัตรูให้แตกพ่ายไปที่ละส่วนได้”

(โหมงามสองหน้า : 13)

2.2 **มีความเห็นอกเห็นใจ** ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่อุหลันพูดคุยเรื่องอูฮิวี่ที่ปิดบังความลำบากไม่ยอมให้ผู้คุมกฎทุกคนรู้ด้วยความเป็นห่วงสภาพจิตใจของนาง ดังข้อความที่ว่า

“ปากนางก็พูดเหมือนไม่มีอะไร แต่กลับล่าช้าไปถึงหนึ่งเดือนเต็มจึงมาถึง จะต้องพบอุปสรรคความยากลำบากไม่น้อย ยังจะจงใจปิดบังพวกเรา เลือกพูดแต่เรื่องไม่สำคัญ”
อุหลันผู้คุมกฎพูดขึ้นเบาๆ เขาที่เจ้าเล่ห์เปี่ยมแผนร้ายในดวงตามีประกายปวดใจอย่างน้อยครั้งจะได้เห็น

(โหมงามสองหน้า : 144)

3. **อูหลิ** เป็นผู้คุมกฎจิ้งจอก มีรูปโหมงามและนุ่มนวล เชี่ยวชาญการวางค่ายกล

อูหลิเป็นตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ เป็นคนใส่ใจคนอื่น ดังตัวอย่างนี้

มีความใส่ใจคนอื่น ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่พูดกับอูฮิวี่ที่กำลังหลับด้วยความเป็นห่วงกับผู้คุมกฎอีกสามคน ดังข้อความที่ว่า

“นางไม่พูดก็เพราะกลัวเราจะรู้สึกผิดเช่นนั้นเราก็สร้างทำเป็นไม่รู้ก็แล้วกัน ต่อไปก็คอยปกป้องนางให้มากหน่อย” บนดวงหน้างามเพริศพร้งเปี่ยมเสน่ห์ของอูหลิผู้คุมกฎจิ้งจอกก็มีความรักและเมตตาปรากฏออกมาให้เห็น มือก็นิ้วคดคลึงจุดให้อูฮิวี่เบาๆ นางจะได้หลับสบายมากขึ้น

(โฉมงามสองหน้า : 144)

4. **อูเจียง** เป็นผู้คุมกฏอินทรี มีความสุขุมเยือกเย็น เชี่ยวชาญในการสืบสวน หาเบาะแส และหลบซ่อนตัว

อูเจียงเป็นตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) โดยลักษณะนิสัยที่ปรากฏคือ เป็นคนที่มีความรอบคอบในการทำสิ่งต่างๆ ดังตัวอย่างนี้

มีความรอบคอบ ยกตัวอย่าง เช่น ตอนที่รายงานอูอิเสวี่ว่าระหว่างทางเข้ามาในหุบเขาปีศาจได้ทำอะไรไปบ้าง เพื่อถ่วงเวลาเข้าศึก ดังข้อความที่ว่า

“ข้าจัดการลบรอยเท้าแล้ว ทั้งทำร่องรอยปลอม พอจะหวังเหนี่ยวฝืนเท้าของพวกเขาไว้ได้”

(โฉมงามสองหน้า : 13)

แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องของนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โฉมงามสองหน้า” คือ “คำครหาจากข่าวลือที่ไม่เป็นความจริง อาจส่งผลให้ผู้ที่ถูกลือตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม” ดังเช่นที่มีการปล่อยข่าวลือว่าสำนักหมื่นบุปผาเป็นพรรคมาร ทำให้อูอิเสวี่ผู้เป็นประมุขถูกตามจับและเกิดความวุ่นวาย ซึ่งการที่เกิดเหตุการณ์วุ่นวายเป็นเพราะการไม่ได้ตรวจสอบข่าวว่าจริงหรือเท็จ

บทสนทนา (Dialogue)

นวนิยายแปลจีนเรื่อง โฉมงามสองหน้ามีการใช้บทสนทนาในการเล่าเรื่องและเล่าบรรยากาศของเรื่องแทนการบรรยาย เพื่อดำเนินเรื่องราวและกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน ดังนี้

ตัวอย่างบทสนทนาตอนที่อ่าหงเจออูอิเสวี่ซึ่งย้อนกลับมาที่หมู่บ้านพี่น้องตระกูลอูอิกรอบแทนที่จะไปกักรบม้าที่มารับตัวเด็กที่ถูกจับมาและจะนำเด็กทุกคนส่งกลับไปยังบ้านของตน ดังข้อความที่ว่า

อ่าหงก้มตัวลงตามนาง จับตาคูทหารลาดตระเวนเหล่านั้น พลังกระซิบถาม “เจ้ากลับมาทำไม”

“หาของ”

“ของอะไร”

“บอกไปเจ้าก็ไม่เข้าใจ”

“ข้าจะช่วยเจ้า”

(โฉมงามสองหน้า : 81)

บทสนทนาดังกล่าวช่วยกระตุ้นความสนใจว่าอู๋เสวี่ยจะกลับมาเอาป้ายหยกตัวเองสำเร็จหรือไม่โดยไม่ให้บุคคลอื่นล่วงรู้ถึงความลับของตน

บทสนทนายังสามารถเล่าบรรยากาศและเล่าเรื่องได้แทนการบรรยาย

ดังตัวอย่างบทสนทนาตอนที่พี่น้องตระกูลทูลุคยู่กันที่รอบกองไฟในป่า แสดงให้เห็นถึงบรรยากาศที่เคร่งเครียด ดังนี้

“มารดาฉันเถอะ สุรานี้รสชาติแย่มากจริง!” ภูเหล่าลี้วถ่มสุราในปากไปที่พื้นแล้ว สบลด่า

“มีสุราดื่มก็ไม่เลวแล้ว ยังจะบ่นอีกหรือ!” ภูเหล่าอู่แย่งสุราเขามากรอกเข้าปากไป คำหนึ่ง

“ครั้งนี้ออดฝีมือของสำนักใหญ่ต่างๆ จากโมเป่ย ตงหู และหนานหยวนได้รู้มาก่อนกวนที่ซีซาน ทำให้พวกเราคิดจะทำการค้าก็ทำไม่ได้” ภูเหล่าซันใช้ผ้าเช็ดดูดาบใหญ่ในมือ

“ไม่กลัวสำนักใหญ่เหล่านั้น กลัวก็แต่กองกำลังทหารจากราชสำนักได้ยืนยันว่าพวกเขาถือโอกาสกวาดล้างหมู่บ้านตามเส้นทางไปหลายหมู่บ้านมีคนไม่น้อยถูกจับไปไต่สวน ดูเหมือนจะจับโจรสลัดอะไรกรรมัง เราหลบพ้นจากการตรวจสอบจับกุมของเจ้าหน้าที่ทางการเหล่านั้นมาได้ก็นับว่าโชคดีไม่น้อยแล้ว ถ้าถูกจับได้ล่ะก็ แม้แต่เหล่าก็จะไม่มีให้ดื่ม ทั้งยังต้องถูกถลกหนังออกมาชั้นหนึ่ง” ภูเหล่าเออร์ก่กล่าวเสียงเย็น

(โฉมงามสองหน้า : 54)

บทสนทนาอีกบทหนึ่งคือตอนที่อู๋เสวี่ยปลอมตัวเป็นชายแล้วเดินเล่นอยู่ที่เมืองชิงหูแต่บังเอิญเจอเข้ากับลินซังโยว ดังข้อความที่ว่า

“พี่ชายท่านนี้คุ้นหน้ายิ่งนัก เราเคยพบหน้ากันที่ไหนมาก่อนหรือไม่”

อู๋เสวี่ยเหลียวซ้ายมองขวา ซ้ำมาที่ตนเองด้วยสีหน้าสงสัย “ท่านหมายถึงข้าหรือ”

ลินซังโยวกล่าวยิ้มๆ “หรือมิใช่เล่า”

อู๋เสวี่ยเข้มยี้ม “ขอมเคยพบ ดีใจยิ่งนักจอมยุทธลั่นยังจำชำน้อยได้” ถ้าบอกว่าไม่เคยพบจะต้องถูกสงสัยแน่นอน นางจึงพูดในทางตรงกันข้ามทั้งยังต้องแสดงว่าดีใจมาก

ลั่นซัง โหยวเล็กก็วางเล็กน้อย ประสานมืออย่างมีมารยาทวางเอ่ยถาม “ไม่ทราบพี่ชายคือ...”

นางยื่นมือออกไป “คืนเงินมาให้ข้า”

“เอ้? เงินหรือ”

“เมื่อครู่เห็นจอมยุทธลั่น เดิมไม่สะดวกใจจะเอ่ยถึง แต่ในเมื่อจอมยุทธลั่นมีแก้ใจมาทักทาย เช่นนั้นผู้น้องก็ขอพูดตามตรงแล้วเทศกาลหยวนเซียวปีที่แล้วน้องชายคนที่เจ็ดของจอมยุทธลั่นยืมเงินข้าไปหนึ่งร้อยตำลึง ตกलगันไว้ว่าสิ้นปีจะใช้คืน แต่ผ่านสิ้นปีมานานแล้วน้องชายของท่านกลับเอาแต่หลบหน้าไม่ยอมพบ ทำให้ข้ากลัดกลุ้มยิ่งนัก จอมยุทธลั่น ท่านช่วยคืนเงินให้ข้าแทนเขาได้หรือไม่ ผู้น้องมีเรื่องต้องใช้เงินด่วน”

(โหมงามสองหน้า : 136-137)

บทสนทนาเป็นการดำเนินเรื่องราวที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต็นว่าจอมยุทธลั่นจะเชื่อที่อู๋เสวี่ยพูดหรือไม่ และจะถูกจับได้ว่าปลอมตัวมาหรือไม่

นอกจากนี้บทสนทนายังสามารถสะท้อนบุคลิกของตัวละครได้อีกด้วย ดังตัวอย่างบทสนทนาตอนที่อู๋เสวี่ยคุยกับอู๋เจียงผู้คุมกฏอินทริหลังจากที่ไม่ได้เจอกันตั้งแต่แยกกันที่หน้าพามัจจราช แสดงให้เห็นว่าตัวอู๋เสวี่ยมีบุคลิกและลักษณะนิสัยที่รักษาสัญญาพูดคำไหนคำนั้น และยังมีจิตใจที่อ่อนโยนเป็นห่วงผู้อื่น อีกทั้งยังมีวาจาที่ไพเราะ ดังข้อความที่ว่า

“ถ้าท่านประมุขยังไม่ปรากฏตัวขึ้นอีก พวกเราก็จะเสี่ยงตายกลับไปหุบเขาหมื่นบุปผาแล้ว”

“ข้ารับปากพวกเจ้าว่าจะมาพบกันที่เมืองชิงหูที่ต้องทำให้ได้ ดู ข้ามาแล้วไม่ใช่หรือ อาเจียงผอมลงมากนะ”

“เพราะเป็นห่วงท่าน ข้ากลัดกลุ้มเป็นกังวลมาก”

“ข้าคิดถึงอาเจียง กลางวันคิดกลางคืนก็คิด ผันก็ยังคงคิด”

(โหมงามสองหน้า : 142)

เหล่ายุ มีบุคลิกและลักษณะนิสัยที่พูดจาโผงผาง โหม่งง่าย มีอารมณ์ฉุนเฉียว เห็นได้จากบทสนทนาที่เกี่ยวกับอู๋เสวี่ย ดังข้อความที่ว่า

“นางมารก็คือนางมาร ดีแต่พูดจาส่งเดช ไม่รู้จักอภัยขออสุใจ!”

อู๋เสวี่ยแบ่ปากร้องทุกข์ “ข้าไม่ใช่นางมาร เป็นคนปกติธรรมดาและข้าก็ไม่ได้พูดจาส่งเดช ล้วนมีหลักฐาน ผู้อาวุโสไม่แยกแยะถูกผิดชั่วก็เที่ยวตำหนิส่งเดช ทำเช่นนี้ออกจะเสื่อมเสียเกียรติ”

“เจ้า...” เหล่ายุชี้หน้านาง โหม่งจนหน้าแดงคอแดง

(โฉมงามสองหน้า : 22-23)

ฉากและบรรยากาศ (setting and atmosphere)

ฉากและบรรยากาศที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องโฉมงามสองหน้าสอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ฉากหน้าผามัจจุราช เป็นฉากที่ผู้แต่งเขียนแนะนำให้ผู้รู้จักในการเปิดเรื่องและเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวที่วุ่นวายเพราะอู๋เสวี่ยได้วางแผนที่จะกระโดดหน้าผามัจจุราชนี้ระหว่างที่ต่อสู้กับสิงพู่อวี อีกทั้งยังเป็นสถานที่ตั้งของสำนักหมื่นบุปผาที่อู๋เสวี่ยเป็นประมุขอีกด้วย ที่สำคัญคือด้านล่างหน้าผาไม่ได้ลึกอย่างที่คิดแต่เป็นภาพลวงตาที่สร้างบรรยากาศให้ผู้อ่านลุ้นระทึก ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

อาจารย์บอกหุบเหวด้านล่างของหน้าผามัจจุราชมองดูลึกมากว่าความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพียงเพราะลักษณะพื้นภูมิและดินฟ้าอากาศ ทำให้เกิดภาพลวงตาว่าลึกมองไม่เห็นก้นเหว ความจริงแล้วภายใต้เมฆหมอกของหุบเหวเป็นทะเลต้นไม้สูงผืนใหญ่ที่หนาทึบและอ่อนนุ่มดุจแพรไหม อาจารย์บอกนางไม่ต้องกลัว วางใจโดดลงไป ไม่ตายแน่ กระโดดหน้าผาคือทางรอดทางเดียว คำพูดประโยคนี้นี้ดังก้องอยู่ในสมองของอู๋เสวี่ยชั่วแล้วชั่วเล่า

(โฉมงามสองหน้า : 12)

2. ฉากถ้ำศิลา เป็นหนึ่งในฉากที่อู๋เสวี่ยใช้ซ่อนตัวจากการตามล่าและเป็นสถานที่ด้านล่างหน้าผามัจจุราชที่อาจารย์อุ้มฉินทิ้งไว้ให้ ซึ่งในถ้ำศิลานี้ก็หาพบได้ยากหากไม่มีแผนที่ โดย

ในถ้ำนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน อีกทั้งยังมีบรรยากาศที่เต็มไปด้วยธรรมชาติที่งดงาม ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

ถ้าศิลาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติแห่งนี้ยังคงอยู่ในผนังถ้ำ ถ้าไม่มีแผนที่ที่ชี้บอก อู่อีเสวีย เชื่อว่าต่อให้นางใช้เวลาทั้งชีวิตก็คงหาสถานที่แห่งนี้ไม่พบ

หลังใบไม้ที่หนาทึบมีประตูหินลับอยู่บานหนึ่ง หลังประตูเป็นทางเดินที่มีดมองไม่เห็นตะวัน นางทำตามคำแนะนำของแผนที่ คล้าหากลักรูดไฟในช่องเล็กบนผนังถ้ำ ร่องจนจุดเทียนสว่างเห็นหนทางข้างหน้าชัดเจนแล้วนางก็รีบเดินไปตามทางเดินเข้าไปข้างใน

ทางเดินยาวมาก อากาศกลับถ่ายเทดี นางเดินไปตามทางเดินใต้ชั้นสูงไปตลอดทาง เดินผ่านชั้นบันไดหินนับร้อยขั้น ในที่สุดก็มาถึงห้องศิลาที่กว้างขวางราบเรียบแห่งหนึ่ง

ที่ทำให้นางแปลกใจก็คือถ้ำแห่งนี้ไม่ใช่เพียงถ้ำ มีห้องศิลาอยู่สี่ห้อง ในห้องศิลายังมีหน้าต่างศิลา นางกระโดดขึ้นไปบนเก้าอี้แขวงปลายเท้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ข้างนอกมีแสงดาวเต็มท้องฟ้าทะเลต้นไม้ไกลโพ้นไร้ขอบเขต

ที่แท้ห้องศิลาแห่งนี้สูงกว่าทะเลต้นไม้ ดังนั้นจึงมองเห็นท้องฟ้ายามราตรีที่คารดาษไปด้วยดวงดาวและสถานที่ไกลออกไป

นางมองดูด้วยความตื่นตาตื่นใจ กระโดดลงจากเก้าอี้ด้วยความลึงโลด แล้วไปตรวจดูสิ่งของที่อยู่ในห้องศิลาทั้งสี่

(โถมงามสองหน้า : 39-40)

3. หมู่บ้านพี่น้องตระกูลดู เป็นสถานที่ที่พี่น้องตระกูลดูนำเด็กที่จับมาได้มาขังไว้ก่อนนำไปขายชั่วคราว และได้กลายเป็นฐานทัพชั่วคราวของสิงฟู่วี่ตอนที่มากกว่าคลังหมู่บ้าน อีกทั้งเป็นสถานที่พบเจอระหว่างสิงฟู่วี่และอู่อีเสวียในร่างเด็กหกขวบเป็นครั้งแรกอีกด้วย ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

ค้ำคั้นกลางแจ้งอยู่ข้างนอกมานานเพียงนั้น พอดตกพลบค่ำของวันนี้ขบวนรถของพี่น้องสกุลดูก็เข้ามาในหุบเขาแห่งนี้ มีคนออกมาต้อนรับในทันที ที่แท้ในหุบเขาแห่งนี้มีหมู่บ้านซุกซ่อนอยู่ ดูจากสภาพการณ์หมู่บ้านแห่งนี้คงจะเป็นค่ายใหญ่ของพวกเคนตายกลุ่มนี้

อูอีเสวียหลบอยู่ใต้รถ ลอบสังเกตุสถานการณ์ของศัตรู ในใจแอบร้องแยะแล้ว เดิมมีเพียงพี่น้องสกุลอุทกคน ตอนนี้นำถึงหมู่บ้านแล้วจำนวนคนมีเป็นร้อยคน ถ้ารู้แต่แรกก็หนีไปก่อนตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไหนเลยจะล่าช้าจนถึงตอนนี้ มาบัดนี้มีหูตาเพิ่มขึ้นมามากเพียงนี้ จะพาเด็กๆหนีไปเกรงว่าคงจะเอาตัวรอดไปได้ไม่ง่าย

ในเมื่อขบวนรถมาถึงหมู่บ้านแล้ว ก็แสดงว่าคืนนี้คงไม่ต้องนอนกลางแจ้งในป่า ก่อนที่อาหังและเด็กคนอื่นๆ จะถูกพาไปขังไว้ในกระท่อมหลังหนึ่งอูอีเสวียก็แอบลงจากรถ ม้ามาก่อนแล้ว นางหาที่หลบซ่อนตัว รอถึงกลางดึกยามสามจึงค่อยเริ่มเคลื่อนไหว

คำคืนนี้พี่น้องสกุลอุทกกับคนในบ้านดื่มสุราเล่นสนุกกัน เป็นช่วงที่การเฝ้าระวังหย่อนยานที่สุด อูอีเสวียย่อมาที่หน้ากระท่อม ไม่ผิดจากที่คาดประตูไม้เพียงขัดดาลไว้ กระทั่งคนเฝ้าก็ไม่มี คงเพราะกลับมาถึงถิ่นของตนแล้ว ดังนั้นจึงลดความระแวดระวังลง ทำให้นางมีโอกาสดำเนินการพอดี

(โฉมงามสองหน้า : 62-63)

4. เมืองชิงหู เป็นสถานที่นัดพบระหว่างอูอีเสวียกับผู้คุมกฏทั้งสี่ ก่อนที่อูอีเสวียและผู้คุมกฏทั้งสี่จะแยกย้ายกันหลบหนีจากหุบเขาหมื่นบุปผาในช่วงที่สำนักหมื่นบุปผาถูกบุกกรุกจากกองกำลังราชสำนักที่รวมกลุ่มกับสำนักใหญ่ของยุทธภพ อูอีเสวียได้กำชับให้ทุกคนกลับมาพบกันที่เมืองชิงหู ดังตัวอย่างข้อความที่ว่า

เมืองชิงหูเป็นเมืองใหญ่ที่อยู่ริมทะเลสาบทางตะวันออกแห่งหนึ่งตั้งอยู่ริมทะเลสาบชิงหู สายน้ำแยกสายไหลผ่านเข้าไปกลางเมืองทัศนียภาพแตกต่างจากชีซานที่นางอยู่อย่างสิ้นเชิง ทางตะวันตกมีภูเขามาก ทางตะวันออกมีทะเลสาบมาก ทิวทัศน์ริมทะเลสาบช่วยขับคุนเมืองชิงหูให้งดงามราวกับบทกวี

จะเข้าเมืองต้องมีหลักฐานขอผ่านเข้าเมือง นางไม่มี จึงแฝงตัวเข้าไปอยู่ในกองคาราวานพ่อค้ากลุ่มหนึ่ง ขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนรถตามขบวนรถเข้าประตูเมืองไปโดยราบรื่น จากนั้นก็ย่องออกจากขบวนรถลงไปปะปนอยู่กับชาวบ้าน พยายามทำตัวให้ไม่เป็นที่เตอะตา

(โฉมงามสองหน้า : 134-135)

จากข้อความข้างต้นเป็นตอนที่อูอีเสวียลักลอบเข้าไปในเมืองชิงหู เพื่อไปพบกับผู้คุมกฏตามที่ได้นัดหมายเอาไว้ โดยแฝงตัวไปกับขบวนรถพ่อค้ากลุ่มหนึ่ง

แนวคิดของนวนิยายแปลจีนเรื่อง “โหมงามสองหน้า”

นวนิยายแปลจีนเรื่อง “โหมงามสองหน้า” สะท้อนแนวคิดดังนี้

1. สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของผู้นำที่ดี ที่ประกอบไปด้วย ความรักและจริงใจกับผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครอง และความมีคุณธรรม ซึ่งความรักและจริงใจกับผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองจะเห็นได้จากฉากช่วงแรกของนวนิยายเรื่องนี้ คือ เหตุการณ์ที่อู้อี้เสวียกำลังหาทางหนีให้กับคนภายใต้การปกครองในสำนักของตนเอง ตอนที่กำลังถูกผู้บุกรุกของสำนักอื่น โจมตีสำนักตนเอง เช่น คำพูดของอู้อี้เสวีย ดังข้อความที่ว่า

“ตั้งแต่สำนักใหญ่ต่างๆ จับตามองหุบเขาหมื่นบุปผา อาจารย์ก็ได้คาดการณ์ถึงสถานการณ์ในวันนี้ไว้ล่วงหน้าและคิดหาวิธีหลบหนีเอาไว้แล้วและนี่คือสาเหตุที่ข้าพาพวกเจ้ามาที่หน้าผามัจจุราช วันนี้จะหนีรอดไปได้โดยปลอดภัยหรือไม่ ก็ต้องดูว่าเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าประมุขผู้นี้หรือไม่ เวลานี้ข้าขอลามพวกเจ้า พวกเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าหรือไม่”

(โหมงามสองหน้า : 14)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นถึงความรักกับผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองและพร้อมจะปกป้องของอู้อี้เสวีย ที่มีแก่คนของตนเอง

อีกเหตุการณ์หนึ่งคือตอนที่อู้อี้เสวียปิดบังเรื่องราวกับผู้คุมกุหลาบทั้งสี่เพราะกลัวทุกคนจะเสี่ยงชีวิตมาช่วยนางจนได้รับอันตราย ดังข้อความที่ว่า

พวกเขาสี่คนแม้จะรู้ว่าพลังวัตรเก่าส่วนของอู้อี้เสวียถูกสิงฟู่วิคูเอาไป กลับไม่รู้ว่าความจริงแล้วนางสามารถดูดพลังวัตรของผู้อื่นมาฟื้นฟูนยูทธ์ได้ เพียงเพราะอู้อี้เสวียคาดเดาได้แต่แรกว่าพวกเขาสี่คนจะต้องเสียสละตนเองมาช่วยเหลือนาง นางไม่ต้องการเช่นนั้น จึงตัดสินใจปิดบังเรื่องนี้ไว้ให้ถึงที่สุด

(โหมงามสองหน้า : 145)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าอู๋เสวียมีความเป็นห่วงผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองที่เปรียบเหมือนสหายและไม่อยากให้มีมาเสียงอันตรายเพื่อตนเอง จึงปิดบังเรื่องบางส่วนเอาไว้เพื่อความปลอดภัยของสหาย

ลักษณะของผู้นำที่ดีประการต่อมาคือ การมีคุณธรรม โดยแสดงแนวคิดในการดำเนินชีวิตที่ยึดคุณธรรมผ่านตัวละคร โดยค่านึงว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเพราะจะทำให้ผู้อื่นและตนเองเดือดร้อนได้ เช่น คำพูดของอู๋เสวียที่ปรึกษากับผู้คุมกฎทั้งสี่ว่าจะหารายได้มาฟื้นฟูสำนักตนเองอย่างไร ดังข้อความที่ว่า

“การพนันจะทำให้ชาวบ้านครอบครัวล้มละลายผู้คนล้มตาย เปิดหอคณิกาจะย่ำยีความบริสุทธิ์ของผู้อื่น ล้วนแต่ก่อกรรมทำเข็ญ ถ้าเปิดหอสุราก็จะชักนำไปสาหัสสุราและความยุ่งยากมา ถ้าเราจะชำระล้างตนเองให้สะอาดก็ต้องทำการค้าที่ถูกต้องทำนองคลองธรรม การค้าพวกนี้ส่วนทำไม่ได้”

(โฉมงามสองหน้า : 160-161)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าอู๋เสวียมีการยึดหลักคุณธรรมในการที่จะทำธุรกิจการค้าไม่ควรที่จะทำสิ่งผิดกฎหมายหรือสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเกิดความเดือดร้อน

2. สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับการมองคน จะเห็นได้จากทัศนคติต่างๆของตัวละคร เช่นตอนที่อู๋เสวียเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองถูกลอบวางยา และถูกหลอกเพื่อที่จะไม่ให้หนีไป ดังข้อความที่ว่า

นางค่าตนเองในใจที่ประมาทเลินเล่อ ยามเผชิญหน้ากับผู้มีประสบการณ์ในยุทธภพอย่าง โชก โชน นางยังคงอ่อนด้อยเกินไปรู้ทั้งรู้ว่าคนผู้นี้ภายนอกดูอ่อนโยนภายในกลับชั่วร้าย ก็ยังจะเชื่อคำพูดหลอกลวงของเขา ถูกเขาหลอกมาตั้งหลายวัน ช่างหาเรื่องใส่ตนเองแท้ๆ

(โฉมงามสองหน้า : 285)

ข้อความนี้แสดงสิ่งที่อู๋เสวียคิดกับตันหานเลี่ย (หนึ่งในสามบุรุษรูปงามแห่งยุทธภพ) เมื่อเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองนั้นถูกลอบวางยา และถูกหลอกเพื่อที่จะไม่ให้หนีไปไหน เป็นการแสดงความคิดของตัวละครว่าการมองคนนั้นไม่ควรมองแค่ภายนอกแต่ควรจะต้องรู้ด้วยว่าจิตใจของอีกฝ่ายเป็นเช่นไร

3. สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับการรับมือกับคำครหา โดยแสดงผ่านบทพูดของตัวละครที่มีต่อตัวละครอีกตัวหนึ่ง หรือเป็นความคิดของตัวละคร เช่น คำพูดของอาจารย์ที่พูดกับอู๋เสวี่ย ดังข้อความที่ว่า

‘อาจารย์เพราะเหตุใดสำนักใหญ่ต่างๆต้องโจมตีเรา’

‘เพราะพวกเขาโอ้อวดตนว่าเป็นฝ่ายธรรมะ และเชื่อว่าลือในยุทธภพเห็นว่าเราเป็นพรรคมาร’

‘อาจารย์ ในเมื่อเป็นข่าวลือ เหตุใดเราไม่ส่งคนไปชี้แจงกับพวกเขา’

ความไร้เดียงสาของลูกศิษย์ทำให้อู๋มูฉินยิ้มด้วยความเอ็นดูนางลู่บไล้ไบหน้านุ่มนึ่งของลูกศิษย์

‘เด็กโง่ ถ้าเพียงขยับปากก็สามารถสลายความเข้าใจผิดได้ในยุทธภพก็คงไม่มีเรื่องวุ่นวายมากเพียงนี้เลย เจ้าต้องเข้าใจ บนโลกนี้คนโง่มีมากกว่าคนฉลาด คนหูหนวกตาบอด ใจบอดยังมีมากจุปลาก็ข้ามแม่น้ำ คำพูดประโยคหนึ่งพูดออกไป คนร้อยคนฟังแล้วย่อมตีความหมายไปร้อยอย่าง และที่เราทำได้ก็คือไม่เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ เขาเขี้ยว ยังอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้ฟันผา ที่เรารักษาไว้คือเจตจำนงของหุบเขาหมื่นบุปผา ไม่ใช่หุบเขาแห่งนี้ ขอเพียงคนมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหุบเขาหมื่นบุปผาก็ยังคงอยู่ เข้าใจหรือไม่’

อู๋เสวี่ยดวงตาสุกใสแวววาว ผงกศีรษะ ‘เจ้าคะ ศิษย์เข้าใจแล้ว’

(โฉมงามสองหน้า : 9)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำเปรียบเปรยว่า เขาเขี้ยวยังอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้ฟันผา ซึ่งหมายถึงตราบไคยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีโอกาสและความหวัง โดยอาจารย์สอนอู๋เสวี่ยในการรับมือจากคำครหาด้วยการเข้าใจสังคมว่าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้และมีทางแก้ไขเสมอ อีกทั้งยังเป็นการให้กำลังใจต่ออีกฝ่ายที่ได้สนทนาด้วย

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง โจมงามสองหน้า ที่แต่งโดยโม่เหยียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่อง บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ รวมทั้งศึกษาแนวคิดที่สะท้อนของนวนิยาย

ผลการศึกษาพบว่านวนิยายแปลจีนเรื่อง โจมงามสองหน้า มีโครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อยที่มีส่วนประกอบโครงเรื่องคือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละครเอกและแนะนำฉากสำคัญในเรื่องที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ตามล่าตัวอู๋เสวี่ย และยังผูกปมเนื้อเรื่องด้วยความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมเป็นหลักเพื่อให้เนื้อเรื่องน่าติดตามนั่นก็คือการที่สำนักอู๋เสวี่ยถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพรรคมาร อีกทั้งมีการทวนเรื่องด้วยอุปสรรคต่างๆที่อู๋เสวี่ยพบเจอระหว่างหลบหนีการไล่ล่าการคลายปมที่ค่อยๆเปิดเผยว่าถูกเข้าใจผิดและเผยเหตุผลที่แท้จริงในการตามล่าตัวอู๋เสวี่ย และการปิดเรื่องที่จบด้วยสุขนานุกรม อีกทั้งตัวละครในเรื่องก็ประกอบด้วยน้อยลักษณะและหลายลักษณะเพื่อสร้างสีสันให้กับนวนิยายเรื่องนี้ ที่มีอยู่ในตัวละครเอก 5 ตัวและตัวละครประกอบ 4 ตัว และมีบทสนทนาที่ใช้แทนการบรรยายบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยตัวละคร การดำเนินเรื่องราวของตัวละครทุกตัวที่พบเจอเหตุการณ์ต่างๆ และยังมีฉากและบรรยากาศที่ช่วยส่งเสริมบรรยากาศและการเดินเรื่องที่ น่าสนใจ และแก่นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นชีวิตในสังคมผ่านการ บรรยายเนื่องจากปัญหาความวุ่นวายต่างๆในนวนิยายที่เกิดจากการเชื่อข่าวลือโดยไม่ตรวจสอบให้ดีว่าเป็นความจริง ทำให้ผู้ถูกลืออย่างอู๋เสวี่ยเดือดร้อนและถูกตามล่าอย่างไม่เป็นธรรม รวมไปถึงแง่คิดที่มีการใช้จำนวนเงินในการเปรียบเปรยสิ่งต่างๆหรือเป็นคติในการดำเนินชีวิตด้วยการยึดหลักคุณธรรมให้ไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีการสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะผู้นำที่ดี ทศนคติในการมองคนผ่านมุมมองตัวละคร และการรับมือกับคำครหาต่างๆ ให้ผ่านไปได้ด้วยดี

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง โจมงามสองหน้า ผู้ศึกษาคิดว่ามีส่วนที่น่าศึกษาเพิ่มเติมคือ ส่วนต่างๆที่ผู้แต่งนิยายนำมาใช้แต่งและเปรียบเปรยเรื่องราวต่างๆ แทนการใช้บทสนทนาทั่วไป

บรรณานุกรม

- กุหลาบ มัตถิกะมาส. (2517). อ้างถึงใน ไพโรธ เลิศพิริยกุลมล.(2542). **วรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- _____. (2522). **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธวัช ปุณโณทก. (2527). อ้างถึงใน ไพโรธ เลิศพิริยกุลมล.(2542). **วรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- นิรัชชา ประทุมมา. (2561). “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่องพานพบอีกครายามบุปผาไปรย ปราย.” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บรรณวัชร อุยานุกิจกุล. (2557). “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปวีณา เดชโหมด. (2560). “การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่องเต้าหู้ไชจี” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. เข้าถึงเมื่อ 16 ตุลาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter5-11.html>
- รุ่งภัทรา สุจิวิกรกุล. (2557). “การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่องดอกไม้ไร้ราก” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิศิธา ยิ้มสังข์. (2562). “เรื่องการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่องไปอินน่า หมูบ้านลี้ลับริมฝั่งน้ำ” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมาลี ลิ้มประเสริฐ “การอ่านบันทึกคดี” ใน คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2557). **การใช้ภาษาไทย**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2529). **วรรณคดีวิจารณ์สองเชิง**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุกัญญา หจก.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	สาวิตรี เข้าคูสิต
วันเดือนปีเกิด	3 ตุลาคม 2541
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษามัธยมปลายจาก โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา เอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม

